

«Ἡ τεχνολογία τοῦ κακοῦ»:

Ἡ νεοθρησκευτικὴ θεωρία τοῦ Δημοσθένη Λιακόπουλου
γιὰ τὸν ἠλεκτρισμὸ καὶ τὴν ἠλεκτρικὴ τεχνολογία

Παναγιώτῃ Μαλαχία*

Ὁ φυσικὸς Δημοσθένης Λιακόπουλος (γεν. 1956) εἶναι μακρὰν ὁ γνωστότερος καὶ πολυγραφότερος¹ ἀπὸ τοὺς ἐκφραστὲς τῆς θεωρίας γιὰ τὴν ἐξωγήνιν ἢ θεϊκὴ καὶ σὲ κάθε περίπτωσι ὑπεροχικὴ καταγωγὴ τῶν ἀρχαίων (καὶ κατ' ἐπέκτασι τῶν σύγχρονων) Ἑλλήνων, καθὼς καὶ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Ἐπρόκειτο γιὰ μίαν ἀρκετὰ δημοφιλῆ θεωρίαν στὴ χώρα μας, τοῦλάχιστον μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἢ ὅποια, στὴ σχεδὸν τεσσαρακονταετῆ πορεία τῆς ἕως σήμερα ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἀρκετοὺς ἐκφραστές, καθὼς καὶ μίαν ποικιλίαν καὶ πληθώρα μορφῶν. Ἡ δημοτικότητά τῆς, ἢ ἀντεπιστημονικότητά τῆς, καθὼς καὶ –ιδίως στὴν περίπτωσι τοῦ ἐν λόγω συγγραφέα– ἢ συχνὴ χρῆσι τῆς Ὀρθόδοξης παράδοσι κατὰ τὸ δοκοῦν, δημιούργησαν γύρω τῆς ἓνα εὐρὸ πλαίσιο ἐπιστημονικοῦ προβληματισμοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συγγραφοῦν ἀρκετὰ ἐπίκαιρα κριτικὰ ἄρθρα (θεολογικά, κοινωνιολογικά κ.ἄ.)². Ἡ

* Ὁ Παναγιώτῃ Μαλαχίας εἶναι ὑποφ. Διδάκτωρ Θρησκευσιολογίας τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

1. Λιακόπουλος, «Δημοσθένης Λιακόπουλος: Βιογραφικό», ἀναρτήθηκε στίς 27 Ἀπριλίου 2019, στὸ www.el.gr/nea-taxh-2/dimosthenis-liakopoylos-viografiko/.

2. Ἀπὸ τὴν περίοδο ἀμῆς αὐτοῦ τοῦ ρεύματος, ὀρισμένες ὄψεις του τίγονται στὰ ἐξῆς ἄρθρα: Π. Παναγιωτόπουλος, «Πολιτικὸς κομφορμισμὸς καὶ ἐναλλακτικὴ γνώσι. Ἡ νέα ἀρχαιολατρεία, τὸ New Age καὶ ἡ ναρκισσιιστικὴ χειραφέτησι», στὸ: Ὅψεις τοῦ σύγχρονου ἀνορθολογισμοῦ (19 καὶ 20 Μαρτίου 2004), Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο, Ἐταιρία Σπουδῶν Νεοελληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ Γενικῆς Παιδείας (ἰδρυτῆς Σχολὴ Μωραΐτη), Ἀθήνα, σσ. 195-220. Γ. Ραγκᾶς, «Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολάτρες στοὺς ἐξωγήνιους», Ἄρθρην, Διμηνιαῖο περιοδικὸ [ἀφιέρωμα] Ἑλληνες: Ἰνδοευρωπαῖοι ἢ ἐξωγήνιοι; (ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες στὰ ...UFO), τεῦχος 52, 3 (Ἰανουάριος-Μάρτιος 2005), σσ. 23-32. Γ. Καραμπελιᾶς, «Ἡ περίπτωσι τοῦ περιοδικοῦ Δαυλός»,

παρουῶσα μελέτη ἀποτελεῖ μία ὄψιμη μὲν, ἀλλὰ –νομίζουμε– ἐπίκαιρη ἀκόμη θρησκευολογικὴ συνέχεια αὐτοῦ του προβληματισμοῦ, παρ’ ὅτι αὐτὴ ἢ θεωρία φαίνεται ὅτι περνᾷ μία μᾶλλον ἀναμενόμενη περίοδο ὕψωσης στὴ δημοτικότητά της. Ἡ ἀνάγκη μελέτης της δὲν ὀφείλεται μόνο στὴν πολυμορφία αὐτῆς τῆς θεωρίας ἀλλὰ καὶ στὸ γεγονός ὅτι οἱ περισσότερες θεωρίες μὲ τίς ὁποῖες αὐτὴ συνδέεται (π.χ. ἐσχατολογικές, κοσμολογικές) εἶναι σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀκόμη ἀνεξερεύνητες. Ἐπιπλέον, ἡ ἀνάγκη αὐτὴ προκύπτει ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ θεωρία αὐτὴ ὄχι μόνον ἐξακολουθεῖ νὰ αὐτοπροβάλλεται ὡς ἡ γνήσια ἔκφραση καὶ ἐρμηνεία τῆς Ὁρθόδοξης παράδοσης –ιδίως στὴν ἐκδοχὴ τοῦ Δ. Λιακόπουλου³– καὶ ὡς ἡ μόνη ἀληθινὴ ἐρμηνευτικὴ γραμμὴ τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, τοῦ κόσμου καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς πραγματικότητος⁴, ἀλλὰ καὶ γιατί συνεχίζει νὰ (ἀνα)παράγεται μαζί μὲ ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἄλλες θεωρίες ποὺ τὴν πλαισιώνουν, τόσο τοῦ ἰδίου τοῦ συγγραφέα ὅσο καὶ ἄλλων⁵, καθὼς καὶ νὰ βρίσκει ἀπήχηση σὲ ἕνα σημαντικὸ τμῆμα τοῦ ἐλληνικοῦ κοινοῦ⁶.

Οἱ ἐκφραστὲς αὐτῶν τῶν θεωριῶν χρησιμοποιοῦν ἐκτενῶς τὴν τεχνολογικὴ θεματολογία, ἢ ὁποῖα κατ’ αὐτοὺς ἀφορᾷ μία περίοδο πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν, ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς προϊστορίας καὶ

στὸ ἴδιο, σσ. 39-44. Μ. Μερκαλῆς, «Τὸ κοινὸ τὸ δικό μας, τῶν ἄλλων», στὸ ἴδιο, σσ. 45-47. Ν. Ευροτήρης, «Ἡ καταγωγὴ τῶν Ἑλλήνων: μία περιήγησις στὸ φανταστικόν», στὸ ἴδιο, σσ. 52-56. Κ. Παπαχριστοδοῦλου, «Φαινόμενα ποὺ προκαλοῦν σύγχυση: ἡ περίπτωση Λιακόπουλου», *Διάλογος*, τεύχ. 52 (Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2008), σσ. 8-11.

3. Δ. Λιακόπουλος, *Γιατί καὶ πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας*: 2. Ἔλ, ἐκδ. Λιακόπουλος, Θεσσαλονίκη 2007, σσ. 7, 9-11.

4. Στὸ ἴδιο, σσ. 293-295.

5. Παραθέτουμε ἐνδεικτικὰ τίς ἐξῆς πρόσφατες κυκλοφορίες σχετικῶν βιβλίων: Γ. Καλογεράκης, *Ὁ θεϊκὸς ἄνθρωπος*, ἐκδ. Δίον, Θεσσαλονίκη 2018. Ὁ ἴδιος, *Ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τῶν Ἑλλανίων καὶ Ἑλλήνων*, ἐκδ. Δίον, Θεσσαλονίκη 2019. Δ. Λιακόπουλος, *Γιατί καὶ πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας*: 73. *Dark light*. *Τὸ κενὸ ἀνάμεσά μας*, ἐκδ. Δ. Λιακόπουλος, Θεσσαλονίκη 2019. Ὁ ἴδιος, *Γιατί καὶ πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας*: 74. *Dark light*. *Περὶ δικαίου*, ἐκδ. Δ. Λιακόπουλος, Θεσσαλονίκη 2019. Ὁ ἴδιος, *Γιατί καὶ πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας*: 75. *Dark light*. *Ἱστορίες ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς σκιάς*, ἐκδ. Δ. Λιακόπουλος, Θεσσαλονίκη 2019.

6. Ἄν καὶ μέσφ τῶν στοιχείων ποὺ παραθέτει τὸ δημοφιλέστερο μέσο κοινωνικῆς δικτύωσης (Facebook) δὲν μπορεῖ νὰ διαπιστωθεῖ ὁ πραγματικὸς ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων ποὺ φαίνεται ὅτι συμμερίζονται τίς ἀπόψεις τοῦ Λιακόπουλου, ἐν τούτοις τὰ σχεδὸν 70.000 ποὺ παρουσιάζονται νὰ τίς ἐπικροτοῦν εἶναι ἕνα ἀρκετὰ ἐνδεικτικὸ στοιχεῖο τῆς δημοτικότητάς του. Βλ. στό: www.facebook.com/ELNEWSGR/

φθάνει έως τὰ βάθη τοῦ μέλλοντος. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι αὐτὴ νὰ περιλαμβάνει μία σειρά ἀπὸ λίγο ἢ πολὺ ἑτερόκλητα θέματα, ὅπως εἶναι οἱ τεχνολογικὲς δυνατότητες τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θεῶν, τὰ σύγχρονα μέσα παρακολούθησης καὶ ἐπιρροῆς τῆς κοινῆς γνώμης, ἢ στρατιωτικὴ τεχνολογία κ.ἄ.⁷. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἑτερόκλητο στοιχεῖο τῆς θεματολογίας, ὅπως καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὴ ἀπλώνεται σὲ μεγάλη ἔκταση δημιουργώντας ἓνα τεράστιο, ποικίλο μωσαϊκό, καθιστᾷ τὴν ἀπόπειρα συνολικῆς μελέτης τους ἰδιαίτερα δυσχερῆ. Οἱ ἴδιοι λόγοι καθιστοῦν δυσχερῆ καὶ μία συνολικὴ μελέτη τῶν σχετικῶν θέσεων τοῦ Λιακόπουλου. Σὲ αὐτοὺς ἄς προστεθεῖ καὶ τὸ πλῆθος ὀπτικοακουστικοῦ ὕλικου ἀπὸ τὶς ἐδῶ καὶ πολλὰ ἔτη ἐκπομπές του σὲ ἰδιωτικοὺς τηλεοπτικοὺς σταθμούς (Extra 3, Makedonia T.V. κ.ἄ.), μέσῳ τῶν ὁποίων ἔγινε γνωστός, καθὼς καὶ στὸ διαδίκτυο (www.el.gr). Γι' αὐτὸ ἐπιλέξαμε νὰ ἀσχοληθοῦμε μόνο μὲ μία πτυχὴ τῆς θεώρησής του γιὰ τὴν τεχνολογία, δηλαδὴ τὸν ἠλεκτρισμό. Αὐτὴ ἡ ἐπιλογὴ ἔγινε γιὰ τὸ πηγαῖο ὕλικὸ ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν τεκμηρίωση τοῦ θέματός μας φαίνεται ὅτι εἶναι ἀρκετὰ περιορισμένο –ἐπομένως διαχειρίσιμο στὸ πλαίσιο τῆς παρούσας σύντομης μελέτης– καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἰδιαίτερος ἀπὸ ἄλλες πηγές γιὰ νὰ νοηματοδοτηθεῖ, ἄρα εἶναι βασικὰ πλῆρες καὶ αὐταρκες. Ἀπὸ πλευρᾶς μεθοδολογικῆς προσεγγίσεως ἐδῶ ὀφείλουμε νὰ προσθέσουμε ὅτι, ἐπειδὴ ὁ συγγραφέας πολλὰς φορὲς ἐπαναλαμβάνει τὶς ιδέες του ὄχι μόνο σὲ ἓνα ἀλλὰ σὲ πολλὰ βιβλία του, ἐπιλέξαμε νὰ μὴν καταγράψουμε καὶ νὰ παραθέσουμε ἐξαντλητικὰ ὅλα τὰ σημεῖα στὰ ὁποῖα αὐτὲς ἀπαντοῦν, παρὰ μόνον ὀρισμένα ἐνδεικτικὰ.

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο προσεγγίζουμε τὴ θεωρίαν τοῦ Λιακόπουλου περὶ ἠλεκτρισμοῦ ὡς ἀντικείμενο θρησκευολογικῆς μελέτης εἶναι ὅτι πρῶτον αὐτὴ ἔχει θρησκευτικὸ χαρακτῆρα καὶ ὅτι δεύτερον ἀνήκει εἰδικώτερα στὸν κλάδο ἔρευνας τῆς θρησκευολογίας ποὺ ἀφορᾷ τὸ

7. Ἀπὸ μία πληθώρα πηγῶν (βιβλία, ἄρθρα, συνεντεύξεις κ.λπ.) παραθέτουμε ἐνδεικτικῶς μόνο τὰ παρακάτω ἔργα, μὲ τοὺς ἐξῆς ἰδιαίτερα χαρακτηριστικοὺς τίτλους: Ἰω. Λάζαρης, *Ἡ τεχνολογία τῶν Θεῶν*, ἐκδ. Δαυλός, Ἀθήνα 2003. Δ. Δ. Λιακόπουλος, *Ἡ τεχνολογία τῶν Θεῶν*, ἐκδ. Δ. Λιακόπουλος, Θεσσαλονίκη (χ.χ.). Ὁ ἴδιος, *Γιατί καὶ πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας*: 8. *Ἡ τεχνολογία τοῦ κακοῦ*, ἐκδ. Δ. Λιακόπουλος, Θεσσαλονίκη 2009. Ὁ ἴδιος, *Γιατί καὶ πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας*: 47. DARPA: *Ὀλικὴ ἐπαναφορὰ τῆς τεχνολογίας τῶν Θεῶν*, ἐκδ. Δ. Λιακόπουλος, Θεσσαλονίκη 2013. Δ. Πάλμος, *Ἐψίλον ἐφευρετῶν καὶ ὑπερόπλα*. Ἀπὸ τὸν *Γκιόλβα στὸν Πάλμο*, ἐκδ. Ἐλεύθερη Ὅρα, Ἀθήνα 2012.

ιδιαίτερα εὐρὸν καὶ ἀνομοιογενὲς σύνολο θρησκευτικῶν ιδεῶν, ομάδων ἢ/καὶ κινήματων, ποὺ ἀποκαλοῦνται γενικὰ Νέες Θρησκείες –ἤ, κατὰ τὴ θεολογική/ἀπολογητικὴ ὀρολογία «αἰρέσεις»–, οἱ ὁποῖες ἐμφανίζονται στὸν δυτικὸ κόσμον κυρίως ἀπὸ τὴ δεκαετία τοῦ '60⁸. Αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του συμβαίνει ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ θεωρία του γιὰ τὸν ἠλεκτρισμὸ ἀποτελεῖ μέρος τῶν θεωριῶν του, οἱ ὁποῖες θεωροῦμε ὅτι ἔχουν νεοθρησκευτικὸ χαρακτήρα. Αὐτὴ τὴ θεώρηση στηρίζουμε στὴν παρατήρηση ὅτι σὲ αὐτὲς ὑπάρχουν πάρα πολλὰ νεοθρησκευτικὰ χαρακτηριστικά, τόσο στὶς γενικὲς ιδέες ποὺ τίς διέπουν, ὅσο καὶ στὰ ἐπιμέρους στοιχεῖα τους. Μὲ τὴν παρουσίαση αὐτῶν τῶν χαρακτηριστικῶν θὰ ἀσχοληθοῦμε ἀμέσως παρακάτω στὴ μελέτη μας, μετὰ ἀπὸ τὴν παροῦσα εἰσαγωγή. Ἡ ἐν λόγω παρουσίαση κρίνεται ἀπαραίτητη διότι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κατάδειξη τῆς νεοθρησκευτικῆς ταυτότητας τῶν θεωριῶν τοῦ Λιακόπουλου, πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ βρίσκονται στὴ βάση καὶ τῆς θεωρίας του γιὰ τὸν ἠλεκτρισμὸ καὶ συνεπῶς ὁ ἐντοπισμὸς καὶ ἡ περιγραφή τους ὑπηρετεῖ καὶ τὴν καλύτερη κατανόηση τῆς τελευταίας. Βεβαίως, ἐπειδὴ, ὅπως προειπώθηκε, αὐτὰ εἶναι πολλὰ, ἐπιλέξαμε νὰ ἐπισημάνουμε μόνον ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ἐμφανέστερα καὶ συγχρόνως διαδραματίζον κεντρικὸ ρόλο στὴ σκέψη τοῦ συγγραφέα.

Κατόπιν, θὰ παρουσιάσουμε τίς θέσεις τοῦ συγγραφέα γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ἠλεκτρισμοῦ σὲ τέσσερις ἐνότητες. Θὰ ἀναφερθοῦμε δηλαδὴ ἀρχικὰ στὴ δημιουργία τοῦ ἠλεκτρικοῦ φαινομένου, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τὸν Λιακόπουλο ὡς μία συνέπεια τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, δηλαδὴ ὡς κάτι κακό, κατόπιν στὴ χρῆση του ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἀνθρωπότητα καὶ τελικὰ στὴν ἐσχατολογικὴ κατάργηση τόσο αὐτοῦ καθαυτοῦ, ὅσο καὶ τῶν ἐφαρμογῶν του σὲ ὅλο τὸν κόσμον, στὸ ἐγγὺς μέλλον. Σὲ αὐτὲς τίς ἐνότητες, ποὺ ἀποτελοῦν

8. Σ. Παπαλεξανδρόπουλος, *Δοκίμια ἱστορίας θρησκειῶν*, ἐκδ. Ἑλληνικὰ Γράμματα, Ἀθήνα 1994, σσ. 148-157. Δ. Ἴω. Μπεκριδάκης, «Εναλλακτικὲς θρησκευτικὲς ταυτότητες στὴ μεθόριο μοντέρνου-μεταμοντέρνου. Ἡ περίπτωση τῆς Νέας Πνευματικότητας», στί: Δ. Γ. Μαγριπλῆς (ἐπιμ.), *Κριτικὲς προσεγγίσεις στὸν Ὀρθόδοξο πολιτισμὸ. Ὁφείεις τοῦ ἑλληνικοῦ παραδείγματος*, ἐκδ. Σταμούλη, Ἀθήνα 2007, σσ. 236-240. Ἴω. Ξυδάκης, «Νεομυθολογία. Ἡ μυθικὴ ὄψη τῆς “Νέας Θρησκευτικότητας”», *Σύναξη*, τεύχ. 151 (Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2019), σσ. 62-63. Ὅρισμένες ἀπὸ τίς γνωστότερες νέες θρησκείες εἶναι ἡ Σαϊεντολογία, ὁ Νεοσατανισμὸς καὶ τὰ κινήματα γιὰ τὴν ἀναβίωση τῶν ἐθνικῶν προχριστιανικῶν θρησκειῶν τῆς Εὐρώπης.

καὶ τὸ κύριο μέρος τοῦ παρόντος ἄρθρου, θεωρήσαμε σκόπιμο νὰ ἐξηγήσουμε στοιχειωδῶς ὀρισμένα θεμελιώδη σημεῖα τῆς θεωρίας του, παρ' ὅτι γενικὰ αὐτὰ εἶναι γνωστά (Λευκὴ Ἀδελφότητα κ.λπ.), ἐπειδὴ κρίναμε ὅτι ἡ γνώση τους εἶναι ἀναγκαία γιὰ τὴν καλύτερη κατανόηση τοῦ θέματός μας.

Ἡ μελέτη αὐτὴ ὀλοκληρώνεται μὲ τὴν παράθεση τῶν συμπερασμάτων μας σὲ μία τελευταία ἐνότητα, στὴν ὁποία ἀφ' ἐνὸς μὲν συνοψίζονται τὰ κεντρικὰ σημεῖα τῆς ἀνάλυσής μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ διαπιστώνεται ὅτι ἡ θεώρηση τοῦ συγγραφέα γιὰ τὸν ἠλεκτρισμὸ φέρει οὐσιαστικὰ τὰ ἴδια νεοθρησκευτικὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ διακρίναμε γενικὰ στὶς θεωρίες του.

Τὰ κεντρικὰ νεοθρησκευτικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν θεωριῶν τοῦ Δ. Λιακόπουλου

Οἱ θεωρίες τοῦ Λιακόπουλου εἶναι θρησκευτικὲς, ἐπειδὴ τὸ περιεχόμενό τους εἶναι σὲ μεγάλο βαθμὸ θρησκευτικό. Ἐπιπλέον ὁ δημοφιλὴς συγγραφέας, ἀναφερόμενος στὸ τί, πέραν τοῦ ἐνστερνισμοῦ τῶν ἐπανερμηνευτικῶν τοῦ πολιτισμοῦ θεωριῶν του, ὀφείλει ὁ καθένας νὰ πράττει, ὑποδεικνύει ὀρισμένες κατευθυντήριες γραμμὲς ἐνός, κατὰ τὸν ἴδιο, ἐνδεδειγμένου τρόπου ζωῆς, μιᾶς «φιλοσοφίας» ὅπως συνήθως λέγεται, τὶς ὁποῖες ἀκροθιγῶς θὰ ἀναφέρουμε παρακάτω. Ὅμως, ἐπειδὴ οἱ ἀρχὲς αὐτῆς τῆς «φιλοσοφίας» ὀφείλονται σὲ θρησκευτικὲς θεωρίες, αὐτὴ εἶναι οὐσιαστικὰ θρησκευτικὴ.

Τὸ θρησκευτικὸ περιεχόμενο τῶν θεωριῶν τοῦ Δ. Λιακόπουλου ὀφείλεται στὰ θρησκευτικὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν στὸ ἔργο του· συγκεκριμένα στὶς κοσμογονικὲς θέσεις ποὺ αὐτὸς διατυπώνει (π.χ. ἡ δημιουργία τῶν ἀγγέλων, τῶν ἀνθρώπων κ.ο.κ.)⁹, στὶς ἐσχατολογικὲς (π.χ. ἡ θεωρία του γιὰ μία τελικὴ, ἐπίγεια ἀναμέτρηση τοῦ καλοῦ μὲ τὸ κακό)¹⁰, στὶς σωτηριολογικὲς (π.χ. ἡ «ἐξαγορά» ἀπὸ τὸν Πρῶτο Ἐλοχίμ

9. Δ. Λιακόπουλος, *Γιατί καὶ πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας: 1. Ἐλοχίμ*, ἐκδ. Δ. Λιακόπουλος, Θεσσαλονίκη 2007, σ. 24 κ.έ. Ὁ ἴδιος, *Ἐλ*, σ. 16 κ.έ.

10. Ὁ ἴδιος, *Γιατί καὶ πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας: 3. Νεφελίμ*, ἐκδ. Δ. Λιακόπουλος, Θεσσαλονίκη 2007, σσ. 38-39, 42, 193, 206-11, 214.

τοῦ δικαιώματος ὑπαρξῆς τῶν ἀνθρώπων μετὰ ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα)¹¹ κ.λπ. Ἐπιπλέον, αὐτὸς ὁ χαρακτήρας τους ὀφείλεται στὸ εἶδος τῶν πηγῶν ποὺ χρησιμοποιεῖ προκειμένου νὰ δομήσει τὶς θεωρίες του καθὼς καὶ στὸν τρόπο ποὺ χρησιμοποιεῖ τὶς πηγές του: αὐτὲς εἶναι εἴτε θρησκευτικὲς ἐξ ἀρχῆς, ὅπως συμβαίνει μὲ τὶς κοσμογονικὲς βιβλικὲς διηγήσεις (*Γένεσις*)¹² ἢ τὶς προερχόμενες ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ θρησκεία (λ.χ. ἡ ἡσιόδεια *Θεογονία*)¹³, εἴτε προϊστορικὲς καὶ ιστορικὲς, ποὺ μεταποιοῦνται σὲ θρησκευτικὲς ἀπὸ τὸν ἴδιο (λ.χ. ἡ περίπτωση τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, στὸν ὁποῖο ἀποδίδεται ἡ ιδιότητα τοῦ θεϊκοῦ καὶ ὑπερφυσικῶν δυνάμεων ἀπεσταλμένου)¹⁴.

Ὁ νεοθρησκευτικὸς χαρακτήρας τῶν θεωριῶν του ὀφείλεται, ὅπως προαναφέρθηκε, στὴν ὑπαρξὴ σὲ αὐτὲς μιᾶς πληθώρας χαρακτηριστικῶν, τὰ ὁποῖα ἀπαντοῦν καὶ στὸν χῶρο τῶν Νέων Θρησκειῶν καὶ μάλιστα τόσο συχνά, ὥστε νὰ θεωροῦνται θεμελιώδη γνωρίσματα γιὰ πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς. Μὲ βάση τὴ σημασία ποὺ ἔχουν γιὰ τὴ θεωρία του, ἐπιλέξαμε γιὰ παρουσίαση τὰ παρακάτω ὀκτώ:

Κατ' ἀρχάς, ὁ ἐκλεκτικισμὸς ἢ συγκρητισμὸς, ἡ ἀνάμειξη δηλαδὴ καὶ σύνθεση στοιχείων ἀπὸ διαφορετικὲς θρησκευτικὲς παραδόσεις, εἶναι ἓνα χαρακτηριστικὸ ποὺ φέρουν συχνὰ οἱ νέες θρησκείες¹⁵, τὸ ὁποῖο διακρίνουμε καὶ στὶς θεωρίες τοῦ Λιακόπουλου. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη (*Γένεσις*, *Ψαλμοὶ* κ.ἄ.)¹⁶, ἡ ἀρχαιοελληνικὴ γραμματεία (*Ἡσιόδου Θεογονία*, *Πλάτωνος Τίμαιος*)¹⁷ ἀλλὰ καὶ ὀρισμένα ἰουδαϊκὰ ἀποκαλυπτικὰ ἔργα (π.χ. *Α' Ἐνώχ*)¹⁸, εἶναι οἱ κυριώτερες πηγές ποὺ ὁ Λιακόπουλος χρησιμοποιεῖ συνδυάζοντας καὶ ἀναμειγνύοντάς τες, οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπὸ λιγότερο ἢ περισσότερο διαφορετικὰ μεταξὺ τους πολιτισμικὰ περιβάλλοντα καὶ ὑπηρετοῦν τὴ θεμελίωση καὶ τεκμηρίωση τοῦ ἀφηγήματός του. Δύο ἀρκετὰ ἐνδεικτικὰ παραδείγματα μποροῦμε νὰ ἀντλήσουμε ἀπὸ τὶς θεωρίες του γιὰ τὸ ἀρχαιοελληνικὸ

11. Ὁ ἴδιος, *Νεφελίμ*, σσ. 206-11. Ὁ ἴδιος, *Ἔλ*, σσ. 50-1.

12. Δ. Λιακόπουλος, *Ἐλοχίμ*, σσ. 39-54.

13. Στὸ ἴδιο, σ. 200 κ.έ.

14. Ὁ ἴδιος, *Νεφελίμ*, σσ. 42-5.

15. Μπεκριδάκης, σσ. 241-242.

16. Δ. Λιακόπουλος, *Ἐλοχίμ*, σσ. 24-54, 94-105.

17. Στὸ ἴδιο, σ. 108 κ.έ.

18. Στὸ ἴδιο, σσ. 55-93.

Πάνθεον: αρχικά υποστηρίζεται ότι οι Όλύμπιοι θεοί είναι οι βιβλικοί Νεφελίμ, οι απόγονοι δηλαδή των ανθρώπων και όρισμένων πεπτωκότων από τη Θεία Χάρη άγγελικών ύπηρετών του Θεού¹⁹, και κατόπιν ότι οι έριδες μεταξύ των Όλυμπίων θεών όφείλονταν στην επέμβαση του Σατανά-Σαμαέλ²⁰.

Όμως, αυτό του είδους ή χρήση των διάφορων θρησκευτικών παραδόσεων ούσιαστικά συνεπάγεται την έξίσωσή τους από πλευράς έγκυρότητας (ιστορικής, θεολογικής). Για τον Λιακόπουλο, τὰ παραπάνω ιερά κείμενα δέν είναι παρὰ οι προερχόμενες από διαφορετικούς πολιτισμικούς χώρους καταγραφές των ίδιων ή διαφορετικών όψεων από τὰ ίδια ιστορικά γεγονότα και τις ίδιες θεολογικές αλήθειες. Όπως γράφει, «ή γνώση και ή αλήθεια», παρὰ τις παραποιήσεις που έχουν υποστεί έως την εποχή μας, διασώζονται τόσο μέσω της Παλαιάς Διαθήκης και των ιουδαϊκών άποκαλυπτικών κειμένων όσο και μέσω της αρχαιοελληνικής μυθολογίας, καθώς και των μυθολογιών των άλλων λαών²¹. Συνεπώς, όλες οι μυθολογικές παραδόσεις προσφέρουν σχεδόν ίσης αξίας μεταξύ τους ιστορική –κυρίως– αλλά και θεολογική γνώση. Αυτή ή έξίσωση των θρησκευτικών παραδόσεων άποτελεί τὸ δεύτερο νεοθρησκευτικό γνώρισμα²² που έντοπίσαμε στις θεωρίες του έν λόγω συγγραφέα.

Τὸ επόμενο είναι αυτό που ό Στ. Παπαλεξανδρόπουλος όνομάζει «έπιστημονικοποίηση» ή «έκλογίκευση» τής θρησκείας και συνίσταται στην προσέγγιση και έρμηνεία του υπερβατικού μέσω τής λογικής έμπειρίας και τής έπιστήμης ή ψευδο-λογικών και ψευδο-επιστημονικών μεθόδων²³. Αυτό άποτελεί ένα κατ' έξοχήν νεοθρησκευτικό φαινόμενο,

19. Στο ίδιο, σσ. 17, 19-20, 53-8, 68, 71.

20. Στο ίδιο, σσ. 156-159.

21. Στο ίδιο, σσ. 7, 24 κ.έ.

22. Μπεκριδάκης, σσ. 241-242, 249-252.

23. Παπαλεξανδρόπουλος, σσ. 162-163, 168-169. Ό ίδιος έντάσσει στην έπιστημονικοποίηση και τή μετατροπή τής προσευχής σε «μέθοδο προσέγγισης του Θεού» (σ. 162). Αυτό τὸ βλέπουμε σαφώς στον Λιακόπουλο, ό όποιος, ακόμη και αν άποδέχεται την Όρθόδοξη λειτουργική ζωή, τήν αντιλαμβάνεται ακριβώς ως μία τέτοια μέθοδο –για τήν ακρίβεια, τήν περιγράφει με τήν ίδια ακριβώς φράση– ούσιαστικά δηλαδή ως μία έπιστημονική διαδικασία (Δ. Λιακόπουλος, Έλ, σ. 259). Επίσης, για τήν «έπιστημονική» έρμηνεία τής προσευχής βλ. στό: (ό ίδιος), Γιατί και πώς ζουν ανάμεσά μας: 7. Τὸ τελευταίο ήλεκτρόνιο και ό Πολέμαρχος του Θεού, έκδ. Δ. Λιακόπουλος,

ὕπὸ τὴν ἔννοια ὅτι δὲν ἀπαντᾶ στίς παραδοσιακὲς θρησκείες, παρὰ μόνον σὲ νέες. Αὐτὲς προσοικειώνονται καὶ τελικὰ ἐργαλειοποιοῦν γιὰ τοὺς σκοποὺς τοὺς τὴν ἐπιστήμη. Αὐτὸ τὸ κάνουν μὲ ποικίλους τρόπους: εἴτε μὲ τὸ νὰ τὴ θεωρήσουν ὡς μία «ἀνεξάρτητη ἀρχή», ποὺ καλεῖται νὰ ἐπιβεβαιώσει τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς θρησκείας ὥστε νὰ νομιμοποιηθοῦν καὶ οἱ δύο, εἴτε, ἀφοῦ τὴν τροποποιήσουν κατάλληλα, μέσῳ τῆς ἐπιλεκτικῆς χρήσης τῶν μεθόδων, τῶν πορισμάτων καὶ τῶν τεχνολογικῶν/τεχνικῶν ἐπιτευγμάτων της, εἴτε μέσῳ τῆς ἀναδημιουργικῆς μετατροπῆς θρησκευτικῶν στοιχείων σὲ ἐπιστημονικά, εἴτε ἀκόμη μέσῳ τῆς ἀναγνώρισης μιᾶς κοινῆς, δηλαδὴ θεϊκῆς ἢ ὑπερβατικῆς, μεταφυσικῆς προέλευσης περίπτωση, στὴν ὁποία θρησκεία καὶ ἐπιστήμη οὐσιαστικὰ ταυτίζονται²⁴. Στὴν περίπτωση τοῦ Λιακόπουλου, τυπικὰ εἶναι τὰ παραδείγματα τῆς ἀναδημιουργικῆς μετατροπῆς, τὴν ὁποία συναντοῦμε στὴν ἀπόδοση τῶν μεταφυσικῶν δυνάμεων τῶν ἀρχαίων Θεῶν σὲ ὑπερανενπτυγμένα τεχνολογικὰ ἐπιτεύγματα²⁵, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄμεσης ἢ ἔμμεσης προέλευσης τῆς ἐπιστήμης ἀπὸ τὸν χῶρο τῶν πνευμάτων ἢ τοῦ θείου²⁶.

Ἐνα ἄλλο κεντρικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς σύγχρονης θρησκευτικότητας εἶναι ὁ λεγόμενος «κοσμοθεϊσμός». Ὡς τέτοιος ὀρίζεται²⁷ ἡ θεοποίηση μιᾶς ὄψης τοῦ κόσμου. Ὅμως, παρ' ὅλη τὴ θεϊκότητά της, αὐτὴ ἡ ὄψη τοῦ θείου δὲν παύει νὰ εἶναι ἐνδοκοσμική, ἄρα ἐμπειρικὰ προσβάσιμη καὶ προσεγγίσιμη²⁸. Αὐτὴ ἡ ἐνδοκοσμικότητα εἶναι ἓνα βασικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ θείου στίς θεωρίες τοῦ Λιακόπουλου, παρ' ὅτι ὁ ἴδιος ἀπαξιώνει πλήρως τὸν θεϊκὸ χαρακτήρα του. Ὁ συγγραφέας ἀποδίδει ὑλικὴ ὑπόσταση («ἐνεργειακὸ σῶμα») σὲ πνευματικά, ἀγγελικὰ ὄντα (Ἐλοχίμ) καὶ κατόπιν μεταθέτει τὴ δράση τους στὴ γῆ, ὅπου ἀναμειγνύονται μὲ

Θεσσαλονίκη 2008, σ. 30.

24. Στὸ ἴδιο. Μπεκριδάκης, σσ. 243, 246-248. Ξυδάκης, σ. 69. Γιὰ τοὺς πολλοὺς τρόπους ἀξιοποίησης τῆς ἐπιστήμης ἀπὸ τίς νέες θρησκείες βλ. Μπεκριδάκης, *στὸ ἴδιο* καὶ Mikael Rothstein, "Science and religion in the New Religions", *στό: R. James (ed.), The Oxford Handbook of New Religious Movements*, Oxford University Press, Oxford 2004, σσ. 99-117.

25. Δ. Λιακόπουλος, Ἔλ, σσ. 73-5, 82, 86-91, 104-17, 129-35, 139-42, 144, 156-8.

26. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 137-8, 140, 185.

27. Ἀπὸ τὸν Παπαλεξανδρόπουλο, ποὺ ἔχει προτείνει τὸν ὄρο, ὡς βασικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς τελευταίας, σύγχρονης φάσης τῆς νέας θρησκευτικότητας (ὁ.π., σσ. 168-169).

28. *Στὸ ἴδιο*. Ξυδάκης, σσ. 69.

τούς ανθρώπους και τελικά καθίστανται οί κυρίαρχοι, οί επίγειοι θεοί τους και οί διαμορφωτές του πολιτισμοῦ τους. Τὰ ἴδια ιδιώματα, ἔστω σὲ μικρότερο βαθμὸ –ἄρα, περισσότερο ἐνδοκοσμικά– ἀποδίδει καὶ στοὺς ἀπογόνους αὐτῶν τῶν ὄντων, τοὺς ὁποίους ἀπέκτησαν ἀπὸ τὴν ἀνάμειξή τους μὲ τὴν ἀνθρώπινη φυλὴ καὶ εἶναι, κατὰ τὴ θεωρία τοῦ συγγραφέα, οί ἐθνικὲς θεότητες ὄλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου, δηλαδή οί λεγόμενοι Ἔλ καὶ οί Νεφελίμ²⁹.

Τὸ πέμπτο χαρακτηριστικὸ ποὺ ἀπαντᾷ στὴ νέα θρησκευτικότητα καὶ τὸ ὁποῖο ἔχει κοινὸ μὲ τὶς θεωρίες τοῦ ἰδίου, ἔτσι ὥστε νὰ μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐντάσσεται κυρίως σὲ αὐτήν, εἶναι ἡ λεγόμενη «Νεομυθολογία». Αὐτὴ συνίσταται στὴ δημιουργία νέων μύθων, δηλαδή νέων ἱερῶν – ὑπὸ τὴν ἔννοια τοῦ ἱεροῦ, τοῦ θεολογικοῦ δηλαδή περιεχομένου τους– ἀφηγήσεων, οί ὁποῖες προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀνάμειξη μύθων τοῦ παρελθόντος μὲ ἄλλους, παραδοσιακοὺς ἢ νέους³⁰. Νεομυθολογικὲς βεβαίως ἀφηγήσεις ἀπαντοῦν σὲ ἀρκετὰ καὶ διαφοροτικὰ μεταξύ τους πεδία τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ³¹. Ὅμως, πολὺ συχνὰ ἀποτελοῦν νέες ἱερὲς ἀφηγήσεις λόγῳ τοῦ θρησκευτικοῦ περιεχομένου τους. Σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωσι προφανῶς ἐντάσσονται στὸ νεοθρησκευτικὸ πεδίο. Ἐνα εἶδος τέτοιας νεομυθολογίας εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ «ἐπιστημονικὲς» ἐπαναφηγήσεις παραδοσιακῶν θρησκευτικῶν μύθων. Ὅπως εὐκόλα μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀντιληπτό, στὴν περίπτωσι τοῦ Λιακόπουλου τὰ ρεύματα τῆς «ἐπιστημονικοποίησης» τῆς θρησκείας καὶ τῆς «Νεομυθολογίας» συμπίπτουν, ἐπειδὴ ἡ πρώτη εἶναι ἕνα θεμελιῶδες γνώρισμα τῆς δευτέρας.

Μία ἀπὸ τὶς βασικὲς λειτουργίες ποὺ οί νέοι μύθοι ἔχουν κοινὴ μὲ τοὺς παλαιούς, εἶναι νὰ (ἐπανα)προσδιορίζουν τὴν ἀνθρώπινη ὑπόστασι καὶ νὰ δροῦν ὡς ἠθικοὶ ὁδοδείκτες, καθὼς καὶ ὡς ἐρμηνευτικοὶ κανόνες γιὰ

29. Δ. Λιακόπουλος, Ἔλ, σσ. 16-22, 55 κ.έ. Κατὰ τὸν ἴδιο ὑπάρχει ὁ «Ἄπειρος», «Πανάγαθος», «Πανδίκαιος» καὶ «Τρισμέγιστος» Τριαδικὸς Θεός, ποὺ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός (σ. 17), σὲ ἀντίθεσι μὲ τοὺς Ἐλοχίμ καὶ τοὺς Νεφελίμ, ποὺ εἶναι ὄντα θεοποιημένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπομένως ψευδεῖς θεότητες.

30. Εὐδάκης, σσ. 58-62, 65-70.

31. Στὸ ἴδιο. Τυπικὰ δείγματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἐπαναφήγησις ἐμφανίζονται στὶς νεοθρησκευτικὲς κοσμολογίες, στοὺς ὑπερήρωες τῶν κόμικς, τῶν βιντεοπαιχνιδιῶν, τῆς λεγόμενης «λογοτεχνίας φαντασίας» ἢ «ἐπιστημονικῆς φαντασίας» κ.ἄ.

τὴν κατανόηση τῆς ἀληθινῆς φύσης τῆς πραγματικότητος³². Πρόκειται γιὰ δύο βασικὲς λειτουργίες ποὺ ἐπιτελεῖ καὶ ὁ μῦθος τοῦ Λιακόπουλου, ἢ ἄλλως τὸ «μυθιστόρημα ἀχαλίνωτης πραγματικότητος» ποὺ ὁ ἴδιος πρесеβύει³³. Αὐτὲς τὲς λειτουργίες τὲς ἐπιτελεῖ προτάσσοντας ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴ δική του ἐκδοχὴ τῆς πραγματικότητος (βλ. παρακάτω), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἓνα ἰδεατὸ «ἐλληνικό» ἠθικὸ πρότυπο (δημιουργικότητα, ἀνιδιοτέλεια, αἴσθημα δικαίου κ.ἄ.)³⁴ καὶ γενικὰ ἓναν ἰδεατὸ τρόπο ζωῆς, εἴτε θετικὰ (π.χ. ἐναλλακτικὴ ἰατρικὴ)³⁵ εἴτε ἀρνητικὰ, ὅπως δηλαδὴ συμβαίνει μὲ τὴν ἀπόρριψη τοῦ σύγχρονου ἀστικοῦ τρόπου ζωῆς ποὺ θὰ ἐξετάσουμε στὴ συνέχεια.

Ὅμως, ἡ πρόταξη τῆς νεομυθολογικῆς πρότασης τοῦ Λιακόπουλου ὡς ἀληθινῆς, προϋποθέτει τὴν ἀπόρριψη τῆς ὑπάρχουσας πραγματικότητος, τὴν ὁποία ἀντικαθιστᾷ ἢ μυθοποίησέ της. Αὐτὴ ἡ ἀπόρριψη εἶναι πολυειδῆς καὶ δὲν ἀφορᾷ μόνο τὴν πραγματικότητα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ θρησκεία – ὀλόκληρος δηλαδὴ ὁ ἀνθρώπινος πολιτισμὸς οὐσιαστικὰ– κρίνονται ἀπὸ τὸν Λιακόπουλο ὡς χαλκευμένες καὶ ἀπορρίπτονται ὡς πρὸς τὴ δεδομένη μορφή τους, διορθώνονται ἢ συμπληρώνονται ἀπὸ τὸν ἴδιο, ὥστε νὰ ἀποδώσουν τὴν ἀληθινὴ ὄψη τῶν πραγμάτων ἀνὰ τοὺς αἰῶνες. Αὐτὴ ἡ σχετικοποίηση τῆς θρησκευτικῆς, τῆς ἱστορικῆς καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς παράδοσης καὶ ἡ μερικὴ ἢ ἐξ ὀλοκλήρου μετατροπὴ τῆς μιᾶς κατηγορίας σὲ ἄλλη (π.χ. τῶν ἀλληγορικῶν θρησκευτικῶν διηγήσεων σὲ πραγματικὲς, ἱστορικὲς), ποὺ θὰ ἀναπτύξουμε ἀναλυτικώτερα παρακάτω, εἶναι τὸ ἕκτο βασικὸ χαρακτηριστικὸ πολλῶν νεοθρησκευτικῶν κινήσεων³⁶.

Ἐνα δεῖγμα αὐτῆς τῆς σχετικοποίησης τῆς παράδοσης, τῆς ἐπανερμηνείας της καὶ τῆς ἀλληλεμπλοκῆς τῶν κατηγοριῶν της (ἐπιστημονικῶν, θρησκευτικῶν κ.ο.κ.) στὴ νέα ἐκδοχὴ τους μᾶς δίδει ἐνδεικτικὰ ὁ ἴδιος στὸν ἐπίλογο ἐνὸς ἀπὸ τὰ βιβλία του, τὸ περιεχόμενο τοῦ ὁποίου θὰ ἀναπτύξουμε στὲς ἐπόμενες ἐνότητες:

32. D. G. Tumminia - R. G. Kirkpatrick, "The mythic dimensions of new religious movements. Function, reality construction, and process", στό: R. Lewis, ὁ.π., σσ. 366-377.

33. Δ. Λιακόπουλος, *Ἐλοχίμ*, σ. 7.

34. Ὁ ἴδιος, *Ἐλ*, σσ. 182-183.

35. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 159-179.

36. Παπαλεξανδρόπουλος, σσ. 162-171. Μπεκριδάκης, σσ. 241-242, 245, 262-263. Ξυδάκης, σσ. 64-70.

«Ὁ σκοπὸς λοιπὸν τῆς παραχάραξης τῆς ἱστορίας εἶναι ἡ ἀπόκρυψη τῆς ὑπαρξης τῶν Ἐλοχίμ καὶ ἐπομένως τοῦ σχεδίου τοῦ Σαμαέλ νὰ καταλάβει τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν καταστρέψει καὶ νὰ τὸν γονατίσει ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ. Τὴν παραχάραξη μάλιστα τῆς ἱστορίας ὑποβόηθησε προκαταβολικὰ ὁ Σαμαέλ, ἀφ’ ἑνὸς μὲν καταστρέφοντας ὅλες τὶς ἐνδείξεις καὶ ἀποδείξεις, ποὺ μὲ τὴ μορφὴ ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων θὰ ὀδηγοῦσαν τὶς ἔρευνές μας πρὸς τὴν ὀρθὴ κατεύθυνση, ἀφ’ ἑτέρου δὲ στήνοντας ὀλόκληρο παγκόσμιον μηχανισμό ἀποτελούμενον ἀπὸ “λαμπροὺς ἐπιστήμονες”, ποὺ ἔδωσαν ἐναύσματα γιὰ ἔρευνες πρὸς λάθος κατεύθυνση»³⁷.

Ἡ κριτικὴ τοῦ συγγραφέα ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ θρησκεία. Σύμφωνα μὲ τὸν ἴδιον, δὲν ὑπάρχει μόνον πλήρης σχεδὸν ἀσυμφωνία ἀνάμεσα στὶς κοσμογονικὲς θεωρίες τῶν διάφορων θρησκειῶν³⁸, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ οἱ κοσμογονικοὶ ἰσχυρισμοὶ τῆς ἴδιας θρησκείας εἶναι συχνὰ ἀντιφατικοὶ μεταξύ τους. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν παραχάραξη τῶν ἱερῶν γραφῶν, ἐν προκειμένῳ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ πραγματοποιήθηκε τόσο σκόπιμα προκειμένου νὰ ἀποκρυβῆ ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴ δημιουργία τῶν πνευμάτων, τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτῆς τῆς δημιουργίας, ὅσο καὶ κατὰ λάθος λόγω τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας νὰ συναχθοῦν ὀρθὰ συμπεράσματα ἀπὸ κείμενα ποὺ εἶναι ἀντιφατικὰ μεταξύ τους. Αὐτὴν τὴν παραχάραξη τὴ διαίωνιζαν τὰ ἱερατεῖα κάθε ἐποχῆς μὲ τὴν ἀνακήρυξη τῶν ἱερῶν κειμένων τους ὡς ἀλάθητων καὶ τὴ δίωξη ὡς αἰρετικοῦ ὅποιου προσπαθοῦσε νὰ κατανοήσῃ τὸ πραγματικὸ νόημά τους. Αὐτὸ ἰσχύει βεβαίως καὶ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν³⁹. Ὅμως, ἡ νέα γνώση ποὺ κομίζει ὁ Λιακόπουλος δὲν πρέπει, ὅπως πιστεύει ὁ ἴδιος, νὰ θεωρηθεῖ ὅτι ἀμφισβητεῖ τὸ οὐσιαστικὸ νόημα τῆς Ὁρθόδοξης παράδοσης, δηλαδὴ τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ὅτι τὴ διορθώνει στὸ σύνολό της, τὴν ἐμπλουτίζει καὶ τὴν ἰσχυροποιεῖ ἔναντι ὅποιασδήποτε προσπάθειας ἀμφισβήτησης τῆς ἐγκυρότητάς της⁴⁰.

37. Δ. Λιακόπουλος, *Ἐλοχίμ*, σ. 307.

38. Στὸ ἴδιον, σ. 17.

39. Στὸ ἴδιον, σ. 25 κ.έ.

40. Στὸ ἴδιον, σ. 7. Βέβαια, καὶ αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς του, δηλαδὴ ὅτι ἡ νέα συγκρητιστικὴ θρησκευτικὴ γνώση ποὺ ἀπέκτησε τὸν κατέστησε πιὸ ἔνθερμον καὶ συνειδητὸ χριστιανὸ ἀπὸ πρὶν, δὲν εἶναι παρά μία ἀκόμη τυπικὴ νεοθρησκευτικὴ ἰδέα (Μπεκριδάκης, σ. 250).

Ἄλλὰ μὲ αὐτὲς τὶς ἐρμηνεῖες τοῦ οὐσιαστικὰ ἀφιεροποιεῖ ἓνα μεγάλο μέρος τῶν ἱερῶν διηγήσεων καὶ τὶς μετατρέπει σὲ ἱστορικές, παρ' ὅτι οἱ πρωταγωνιστές τοὺς εἶναι συχνὰ ἡμιθεϊκὰ ὄντα: κατ' αὐτόν, οἱ θρησκευτικὲς παραδόσεις σὲ μεγάλο βαθμὸ εἶναι ἱστορικὰ γεγονότα, ποὺ ἡ ἀληθινὴ ταυτότητά τοὺς ἀποκρύπτεται ἀπὸ τὸ ἐξουσιαστικὸ κατεστημένο. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴ μία μορφή παραχάραξης τῆς ἱστορίας, δηλαδή τὴ μετατροπὴ τῆς σὲ θρύλους καὶ μύθους⁴¹. Ἡ ἄλλη ἀφορὰ τὴν ἐπιφανειακὴ ὄψη τῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία εἶναι οὐσιαστικὰ πλαστή, ἐνῶ ἡ ἐσωτερικὴ ὄψη τῆς, ποὺ εἶναι ἡ πραγματικὴ καὶ οὐσιαστικὴ, εἶναι πολὺ διαφορετικὴ. Δηλαδή, ἡ πρώτη συνίσταται στὸν κοινὰ ἀντιληπτό, τὸν καθημερινό, συμβατικὸ καὶ κοινὰ ἀποδεκτὸ κόσμο, ἡ εἰκόνα τοῦ ὁποίου προάγεται ὡς ἡ ὀρθὴ μέχρι σήμερα, ἐνῶ ἡ δευτέρη, ἡ ὁποία εἶναι ἡ βαθύτερη καὶ ἐκφράζεται μὲ τὸ νεομυθικὸ ἀφήγημα τοῦ συγγραφέα, ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴ πλευρά τῆς καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα πλῆθος μὴ ἀναγνωρίσιμων (π.χ. ἑλληνικὰ προϊστορικὰ μνημεῖα ἀνὰ τὴν ὑφήλιο)⁴² ἢ ἐντελῶς ἀδιόρατων ἀπὸ τὸν καθένα μας (ἀνθρωπόμορφα μεταφυσικὰ ὄντα, ὑπόγειες πολιτείες, παγκόσμια καὶ κρυφὰ κέντρα ἐξουσίας, ὑποσυνείδητα μηνύματα κ.λπ.) συστατικῶν στοιχείων⁴³.

Παρόμοια εἶναι ἡ γνώμη τοῦ καὶ γιὰ τὴν ἐπιστήμη, δηλαδή ὡς πρὸς τὴν πραγματικὴ μορφή τῆς καὶ τὴν ὀφειλόμενη στάση μας ἀπέναντί τῆς. Ἡ ἐμφανιζόμενη ὡς ἀληθινή, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ψευδῆς ἐπιστήμη, μᾶς παρουσιάζει μία διαστρεβλωμένη, ἄρα ἀπορριπτέα ἀντίληψη τῆς φύσεως, ἡ ὁποία προωθείται ἀπὸ ἅμεσα ἢ ἔμμεσα χειραγωγούμενες ἐπιστημονικὲς θεωρίες (κοινωνικὲς, θετικο-ἐπιστημονικὲς). Οἱ διακινητές τοὺς κυρίως εἶναι τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ ἐρευνητικὰ ἰδρύματα καὶ ἡ δημόσια παιδεία, τὴν ἀξία καὶ κατ' ἐπέκταση τὸ ἔργο τῶν ὁποίων ἐπίσης ὀφείλουμε νὰ ἀπορρίψουμε⁴⁴. Οἱ πραγματικοὶ δημιουργοὶ καὶ προωθητὲς τῆς ἐπιστήμης εἶναι μυστικὲς ὀργανώσεις καὶ ἀπόκρυφα κέντρα ἐξουσίας ποὺ ἀπὸ τὴν ἀπώτατη προϊστορία μέχρι καὶ σήμερα φθείρουν τὴν ἀνθρωπότητα πολλαπλῶς (σωματικά, ἠθικά,

41. Ὁ ἴδιος, Ἔλ, σσ. 7, 9.

42. Ὁ ἴδιος, Ἐλοχίμ, σσ. 11-16.

43. Ὁ ἴδιος, Νεφελίμ, σσ. 5, 9-11, 23, 37, 47 κ.έ., 200-205, 211-223.

44. Ὁ ἴδιος, Ἔλ, σσ. 184 κ.έ. Ὁ ἴδιος, Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρονιο..., σσ. 19-25, 43 κ.έ. Ὁ ἴδιος, Ἡ τεχνολογία τοῦ κακοῦ, σ. 23 κ.έ.

πνευματικά κ.λπ.) μέσω των εφαρμογών αυτών των θεωριών και δίχως αυτό να γίνεται αντιληπτό στην πραγματική διάστασή του. Αυτή ή φθορά προκαλείται είτε μέσω των διάφορων τρόπων κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης (π.χ. ταξική διαστρωμάτωση και σύγκρουση, δημοκρατία και πολυκομματισμός, κεφαλαιοκρατία), είτε πλέον μέσω των τεχνολογικών μέσων που χρησιμοποιούνται για να οργανωθεί και να λειτουργήσει μία σύγχρονη κοινωνία (μονάδες παραγωγής ενέργειας, ιατρικές και οικιακές συσκευές, μέσα μεταφοράς, τεχνολογία τροφίμων κ.ά.), τα οποία προκαλούν πολύ περισσότερα και ουσιαστικότερα προβλήματα στον άνθρωπο από όσα επιλύουν (βλ. παρακάτω)⁴⁵. Ο άπώτερος σκοπός αυτών των μυστικών και κακόβουλων κέντρων εξουσίας μέσω της επίβολής των επιστημονικών θεωριών τους είναι η προετοιμασία του έδάφους για την έλευση του Αντιχρίστου και την αποδοχή του ως κυβερνήτη της ανθρωπότητας⁴⁶.

Ένα άλλο ιδίωμα που άπαντὰ συχνὰ στὶς νέες θρησκείες⁴⁷, καθὼς καὶ στὶς θεωρίες τοῦ Λιακόπουλου (ἔβδομο σημεῖο), εἶναι ἡ ἀναγνώριση στὸν κάθε ἄνθρωπο –καὶ στὴν περίπτωση τοῦ συγγραφέα, ἰδίως στοὺς Ἕλληνες– ἑνὸς πλήθους κρυμμένων ἢ ἀδρανῶν ἕως τώρα δυνατοτήτων, πού ὁ καθένας μπορεῖ καὶ ὀφείλει νὰ ἀναπτύξει. Κατὰ τὸν Λιακόπουλο, πρόκειται γιὰ δυνατότητες (π.χ. αὐτοΐαση, διατήρηση τῆς νεότητος) πού μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν τὸ ἀνθρώπινο ὄν μέχρι καὶ στὴν ἐπίτευξη τῆς ἀθανασίας. Ἡ ἐνεργοποίησή τους κατ’ ἀρχὰς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐπίγνωση τῆς πραγματικῆς φύσεως τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς πρόσκτησης δηλαδὴ ἀπὸ τὸν καθένα τῆς ἀντισυμβατικῆς γνώσης πού ὁ δημοφιλὴς συγγραφέας καὶ τηλεπαρουσιαστὴς προσφέρει. Κατόπιν, ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἕναν, κατὰ τὸν Λιακόπουλο, ἐνδεδειγμένο τρόπο ζωῆς (γνώσεις διαβίωσης σὲ συνθήκες φυσικοῦ περιβάλλοντος, ὁμοιοπαθητικὴ ἰατρικὴ κ.ά.), πού ὁ καθένας μας πρέπει νὰ ἀκολουθεῖ⁴⁸.

Ὅμως, ἀξίζει νὰ προστεθεῖ ἐδῶ, ὡς κάτι πού ἔχει σημαντικὸ ρόλο στὸ ἀφήγημα τοῦ συγγραφέα, ὅτι αὐτὲς οἱ πρακτικὲς φαίνεται ὅτι δὲν ἐπαρκοῦν ἀπὸ μόνες τους ὥστε νὰ ἐπανενεργοποιηθοῦν οἱ

45. Στὰ ἴδια.

46. Στὰ ἴδια.

47. Μπεκριδάκης, σσ. 243-4, 246-9. Ξυδάκης, σσ. 63-4.

48. Δ. Λιακόπουλος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 34, 83-84, 143-4, 151-5, 163-179.

λανθάνουσες ανθρώπινες δυνατότητες. Για να επιτευχθεί αυτό, ο Λιακόπουλος αποδίδει έξ ἴσου σημαντικό ρόλο σὲ ἕναν ἀστάθμητο βιολογικὸ παράγοντα, ποὺ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπαναδραστικοποίησή του ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἄλλους, ἀστάθμητους καὶ μᾶλλον ὑπερανθρώπινους παράγοντες. Αὐτὸς ὁ βιολογικὸς παράγων εἶναι ὁ «Ἰχώρ», τὸν ὁποῖον ὁ συγγραφέας ὀρίζει ὡς ἕνα ἰδιαίτερο στοιχεῖο ποὺ ἐνυπάρχει μόνο στοὺς Ἑλληνας, καθιστώντας τους ἀνώτερους ὄλων τῶν ἄλλων λαῶν. Ὁ Ἰχώρ εἶναι τὸ αἷμα τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, ποὺ συνεχίζει νὰ ρέει στὸ αἷμα τῶν μακρινῶν ἀπογόνων τους, τῶν Ἑλλήνων δηλαδή καὶ τῶν δεκάδων ἑκατομμυρίων ἑλληνογενῶν κατοίκων τῆς ὑψηλίου, καὶ τοὺς προσδίδει ὀρισμένες ξεχωριστὲς ιδιότητες, ποὺ ὅμως λανθάνουν ἐδῶ καὶ αἰῶνες⁴⁹. Ἀλλά, στὸ «ἐγγύς» μέλλον ὁ Ἰχώρ, ποὺ βρίσκεται σὲ «ληθαργικὴ» κατάσταση, ἀναμένεται νὰ «ἐπανενεργοποιηθεῖ» καὶ νὰ ὀδηγήσει στὴν ἐπαναφύπνιση τοῦ ἑλληνικοῦ γένους καὶ στὴν «ἐπανελληνίση» του, δηλαδή στὴν κατανόηση τῆς θεϊκῆς φύσεώς του καὶ στὴν ἐπανεκδήλωση τῶν ἀληθινῶν ἑλληνικῶν χαρακτηριστικῶν του⁵⁰!

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς «ἐπανελληνίσης» θὰ εἶναι ἀρχικὰ ἡ ἐπαναστατικὴ ρῆξη τῶν Ἑλλήνων καὶ ἑλληνογενῶν κατοίκων τῆς ὑψηλίου μὲ τὴν παγκόσμια διαβολικὴ κυριαρχία καὶ ἡ ἀνατροπὴ τῆς τελευταίας. Ἔτσι, μέσῳ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησή τους, ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα θὰ ὀδηγηθεῖ σὲ μία συμβολικὰ χιλιετῆ, δηλαδή μακραίωνη, ἰδεατὴ Νέα Ἐποχὴ, δηλαδή σὲ ἕναν ἀνθρωπιστικὸ, οἰκουμενικὸ πολιτισμὸ βασισμένον στὰ ἰδεώδη τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας⁵¹. Πρόκειται δηλαδή γιὰ ἕναν πλήρη «ἐξελληνισμό» τῆς ἐσχατολογίας⁵². Αὐτὴ ἡ χιλιαστικὴ προσδοκία μιᾶς οἰκουμενικῆς Νέας Ἐποχῆς εὐημερίας, χωρὶς βέβαια τὸν ἑλληνορθόδοξο χρωματισμὸ ποὺ τῆς δίδει ὁ Λιακόπουλος, ὅπως καὶ ἡ ἰδέα ὅτι οἱ φορεῖς αὐτῆς τῆς πλανητικῆς ἀλλαγῆς θὰ εἶναι μία «κρίσιμη μᾶζα» ἀνθρώπων «ποὺ

49. Ὁ ἴδιος, *Ἐλοχίμ*, σσ. 178-179. Ὁ ἴδιος, *Ἐλ*, σσ. 55-6, 73-74, 81, 87, 181-182, 195, 285.
50. *Στὰ ἴδια*.

51. Ὁ ἴδιος, *Ἐλ*, σσ. 181-2, 285. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 194-195, 203, 208. Ὁ ἴδιος, *Νεφελίμ*, σ. 214.

52. Τὸν ὅρο αὐτόν, τὸν ὁποῖο υἰοθετοῦμε, χρησιμοποίησε ὁ Στ. Παπαλεξανδρόπουλος σὲ μεταξὺ μας συζητήσεις γιὰ νὰ περιγράψει τὸν χαρακτῆρα τῶν ἐσχατολογικῶν ὀραματισμῶν ὄχι μόνο τοῦ Λιακόπουλου, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρου τοῦ ρεύματος στὸ ὁποῖο ὁ τελευταῖος ἀνήκει.

θά ἔχουν ἐπιτύχει ἀνώτερες καταστάσεις συνειδητότητας», ἀποτελεῖ ἀκόμη ἓνα (ὄγδοο σημεῖο) πολὺ τυπικὸ νεοθρησκευτικὸ μοτίβο⁵³.

Ἡλεκτρογονία: Ἡ συμπαντικὴ ἀρμονία,
τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα καὶ ἡ γένεση τοῦ ἠλεκτρισμοῦ

Κατὰ τὸν Λιακόπουλο, ἡ σημερινὴ τεχνολογία ἔχει τὶς ρίζες της σὲ ἓνα σχέδιο σατανικῆς προέλευσης, τὸ ὁποῖο ἔχει ἐκπονηθεῖ ἐδῶ καὶ δισεκατομμύρια χρόνια καὶ βαίνει πλέον πρὸς τὴν ὀλοκλήρωσή του. Οὐσιαστικὰ ἡ ἀπαρχὴ της, δηλαδή ἡ «προϊστορία» της, βρίσκεται στὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα καὶ στὶς δραματικὲς συνέπειές του γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ σύμπαν⁵⁴. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐκδοχὴ τοῦ ἰδίου γιὰ τὴ γένεση τοῦ κόσμου, τὸ προπρωτικὸ σύμπαν εἶχε δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ ἔτσι ὥστε νὰ λειτουργεῖ μὲ βάση τὶς ἀρμονικὲς σχέσεις ποὺ ἀναπτύσσονταν ἀνάμεσα στὰ διάφορα μέρη του. Δύο θεμελιώδεις ἔννοιες γιὰ τὴν κατανόηση αὐτοῦ τοῦ τρόπου λειτουργίας του εἶναι αὐτὲς ποὺ γενικὰ γνωρίζουμε μὲ τὴν κινεζικὴ ὀνομασία τους, δηλαδή ὡς «Γίν» καὶ «Γιάνγκ». Αὐτὲς συμβολίζουν τὶς κάθε εἴδους διπολικὲς ἀντιθέσεις (π.χ. πνεῦμα-ύλη, οὐρανός-γῆ), προϋπάρχουν τοῦ συμπαντος καὶ τὸ διέπουν⁵⁵. Κατὰ τὸν Λιακόπουλο, ἡ προπρωτικὴ καὶ συμπαντικὴ ἀρμονία εἶναι ἡ διαρκὴς «κι ἐπιτυχημένη προσπάθεια τῶν πάσης φύσεως ἀντιθέτων νὰ συνυπάρχουν χωρὶς συγκρούσεις, μὲ ἓνα διαρκῶς μεταβαλλόμενον τρόπο, μὲ μία διαρκῶς βελτιούμενη ἀρμονία»⁵⁶.

Μέσα σὲ αὐτὸ τὸ σύμπαν κεντρικὸ ρόλο, ἀλλὰ ἀκόμη μὴ ἀποκεκαλυμμένο πλήρως ἀπὸ τὸν Θεό, διαδραμάτιζε ὁ ἄνθρωπος, τὸ δημιούργημα τῶν Ἐλοχίμ⁵⁷, δηλαδή τῶν πρώτων ἀγγελικῶν πλασμάτων-κτισμάτων τοῦ Θεοῦ⁵⁸. Ἡ πίστη τῶν ἀνθρώπων ὅτι μποροῦν νὰ θεωθοῦν καὶ νὰ ὁμοιάσουν στοὺς δημιουργοὺς τους δίχως τὴ βοήθειά τους

53. Μπεκριδάκης, σσ. 249, 262-3 (τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ σ. 249). Ξυδάκης, σ. 64.

54. Δ. Λιακόπουλος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 27, 74. Ὁ ἴδιος, *Ἡ τεχνολογία τοῦ κακοῦ*, σσ. 10-14.

55. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 14-15, 19-21, 25-26, 28-30.

56. Στὸ ἴδιο, σ. 20.

57. Ὁ ἴδιος, *Ἐλοχίμ*, σσ. 29-34, 41-3, 49-50, 100-1. Ὁ ἴδιος, *Ἐλ*, σ. 22.

58. Ὁ ἴδιος, *Ἐλοχίμ*, σσ. σσ. 24-30, 96-7. Ὁ ἴδιος, *Ἐλ*, σσ. 16-22.

καὶ κατ' ἐπέκταση τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα⁵⁹ ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ τὸ θεμέλιο τῆς ἀνάπτυξης τῆς τεχνολογίας. Αὐτὸ συμβαίνει γιατί μέσω τῆς τελευταίας, καὶ μάλιστα στὸ ἐγγὺς μέλλον ὅπως διαφαίνεται, ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορεῖ νὰ ἐπιτύχει ὅ,τι ἕως σήμερα ἐθεωρεῖτο ἰδίωμα καὶ ἀποκλειστικὴ δυνατότητα τῆς Θεότητος, δηλαδή τὴ δημιουργία ζωῆς καὶ μάλιστα ἀνθρώπινης (κλωνοποίηση) καθὼς καὶ τὴν ἀνανέωση καὶ ἐπὶ μακρὸν παράτασή της, ἂν ὄχι τὴν κατάκτηση τῆς ἀθανασίας⁶⁰.

Κατὰ τὸν γνωστὸ παρουσιαστή, οἱ συνέπειες τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος γενικὰ ἦταν ἡ διατάραξη τῆς συμπαντικῆς ἁρμονίας, ἡ ἀπώλεια τῶν ἁρμοδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπου στὸ σύμπαν (βλ. παρακάτω), καθὼς καὶ ἡ παροχὴ στὸν πεπτωκότα ἀρχάγγελο Σαμαὲλ ἢ Διάβολο τῆς δυνατότητας νὰ ἐπηρεάζει, πέραν ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, καὶ τὴν ὕλη⁶¹. Ἔτσι, σὲ ἀντίθεση μὲ ὅ,τι συνέβαινε προπρωτικά, ὅπου τὰ ἀντιθετικὰ στοιχεῖα τοῦ σύμπαντος συνδυάζονταν μεταξύ τους ἁρμονικά, ἄρχισαν πλέον νὰ ἐμφανίζονται βίαιες καὶ ἀνταγωνιστικὲς μεταξύ τους δυνάμεις, προκειμένου νὰ ἀποκαθίσταται ἡ ἐκάστοτε διαταρασσόμενη κοσμικὴ ἰσορροπία. Ἀπὸ αὐτὲς τὶς διαφόρων εἰδῶν δυνάμεις ποὺ ἡ σημερινὴ ἐπιστῆμη ἀναγνωρίζει στὸν κόσμον μας (βαρυτικὲς, μαγνητικὲς κ.λπ.)⁶², ὁ Λιακόπουλος ἐστιάζει τὸ ἐνδιαφέρον του στὶς ἠλεκτρικὲς. Ὁ λόγος εἶναι γιατί οὐσιαστικὰ σὲ αὐτὲς ἐντοπίζει τὴν πρωταρχικὴ καὶ θεμελιώδη γιὰ τὸν ὕλικὸν κόσμον δαιμονικὴ παρέμβαση, ποὺ συνίσταται στὴν ἀποβολὴ καὶ τὴ μετατροπὴ του σὲ «ἐλεύθερο», τοῦ «τελευταίου ἠλεκτρονίου», αὐτοῦ δηλαδή ποὺ διανύει τὴ μεγαλύτερη τροχιά γύρω ἀπὸ τὸν πυρῆνα τοῦ κάθε ἀτόμου⁶³.

Στὸν μεταπτωτικὸν κόσμον μας αὐτὴ ἡ διαδικασία ἀποτελεῖ πολὺ γενικὰ τὴν πρώτη προϋπόθεση γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ φαινομένου τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τὸ ὁποῖο ὀρίζεται ὡς ἡ ροὴ τῶν ἐλεύθερων ἠλεκτρονίων στὴ φύση⁶⁴. Ἄρα, ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Λιακόπουλος, ὁ

59. Ὁ ἴδιος, *Ἐλοχίμ*, σσ. 50-54. Ὁ ἴδιος, *Ἐλ*, σσ. 47-50.

60. Ὁ ἴδιος, *Ἡ τεχνολογία τοῦ κακοῦ*, σ. 10.

61. Στὸ ἴδιο, σσ. 50-3. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 8-9, 14-17.

62. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 20-23.

63. Στὸ ἴδιο, σσ. 8-9, 14-17, ἡ φράση ἀπὸ σ. 8.

64. Στὸ ἴδιο, σσ. 28-30, 32.

ήλεκτρισμός «σάν φυσικό φαινόμενο, εἶναι ἐφεύρημα τοῦ Σαμαέλ»⁶⁵. Ἐπιπλέον, ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐπηρέασε τὴ λειτουργία τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, ποὺ εἶχαν δημιουργηθεῖ ἀρχικὰ ὡς ἐνεργειακὰ καὶ εἶχαν ἓνα πλῆθος ἀπὸ δυνατότητες ἀδιανόητες γιὰ τὸν σημερινὸ μεταπτωτικὸ ἄνθρωπο (ἀξιοποίηση τῆς ἐλεύθερης ἐνέργειας τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἔλεγχός του, ὅπως καὶ τοῦ ζωικοῦ κόσμου, ἐλεύθερη μετακίνηση στὸ σύμπαν, ἀθανασία κ.ἄ.). Ἔτσι, τὸ ἀρχικὰ ἐνεργειακὸ ἀνθρώπινο σῶμα μετετρέπη σὲ σάρκινο, τὸ ὁποῖο σταδιακὰ ἄρχισε νὰ ὑπόκειται στὶς διαδικασίες τῆς ἐξέλιξης τῶν εἰδῶν καὶ στὴ φθορά⁶⁶.

Ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς μεταβολῆς ἀποδίδεται στὸ φαινόμενο τῶν «ἐλεύθερων ἀρνητικῶν ριζῶν», ὀρισμένων δηλαδὴ χημικῶν ἐνώσεων τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ποὺ μόνις προσλάβουν ἓνα ἐλεύθερο ἠλεκτρόνιο ἀποκτοῦν ὀξειδωτικὴ δράση καὶ γίνονται ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων παθήσεων καθὼς καὶ τοῦ θανάτου⁶⁷. Ἐπίσης, καὶ τὸ ἴδιο τὸ ἀνθρώπινο σῶμα κατέστη ἠλεκτρικὸς φορέας, ἐπειδὴ ἡ χημικὴ ἐνέργεια ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾶ μέσῳ τῶν τροφῶν του μετατρέπεται ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ σὲ ἠλεκτρικὴ, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν κάθε εἴδους δραστηριότητα (ἐγκεφαλική, μυϊκὴ κ.λπ.)⁶⁸. Οὐσιαστικά, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ συγγραφέας, ὅλα αὐτὰ εἶχαν προγενωθεῖ ἀπὸ τὸν Διάβολο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη πτώση, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος μεθόδευσε, μὲ σκοπὸ, ἀφ' ὅτου ὁ πεπτωκὼς ἄνθρωπος γίνεῖ μία «ἠλεκτρικὴ μηχανή», νὰ καταστεῖ τελικὰ καὶ εὐκόλα ὑποχείριό του⁶⁹.

65. Στὸ ἴδιο, σ. 136.

66. Στὸ ἴδιο, σσ. 141-144, 152, 157-158. Ὁ ἴδιος, *Ἐλοχίμ*, σσ. 31, 34, 51-53. Ὁ ἴδιος, *Ἐλ*, σσ. 26, 49-50, 52-53. Ὅπως ὁ ἴδιος ἐκτενῶς περιγράφει, αὐτὴ ἡ ἐνεργειακὴ ὑπόστασή μας διασώζεται μέχρι σήμερα στὴ λεγόμενη «αὔρα», δηλαδὴ σὲ μία ποικιλόχρωμη ἀκτινοβολία ποὺ ἐκπέμπει τὸ σῶμα καὶ ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ γίνεῖ ἀντιληπτὴ καὶ νὰ καταγραφεῖ μέσῳ σχετικὰ σύγχρονων τεχνικῶν φωτογράφησής της (φωτογραφία Κίρλιαν), ἀλλὰ καὶ ἄλλων, ἀπόκρυφον ἀτομικῶν πρακτικῶν. Στὴν παγκόσμια θρησκευτικὴ τέχνη, ἡ «αὔρα» ἀπεικονίζεται μὲ τὸ γνωστὸ «φωτοστέφανο». Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 141-158.

67. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 81, 83, 89, 155, 185.

68. Στὸ ἴδιο, σ. 27.

69. Στὸ ἴδιο. Ὁ ἴδιος, *Ἡ τεχνολογία τοῦ κακοῦ*, σ. 10.

Άραντίς και Άτλαντίς: ή ... (πολύ) μακρά ιστορία τής ήλεκτρικής τεχνολογίας (32.000-9.600 π.Χ.)

Κατά τόν Λιακόπουλο, ή ιστορία τής ήλεκτρικής τεχνολογίας άριθμεί πολλές χιλιετίες ζωής και άναπτύχθηκε μέσα άπό διάφορες φάσεις. Ή πρώτη άπό αυτές τις μακράιωνες φάσεις της βρισκεται στα άπώτατα βάθη τής ανθρώπινης προϊστορίας, όπου, σύμφωνα με την έκδοχή του, ή ανθρωπότητα κάθε άλλο παρά βρισκόταν σε πρωτόγονη κατάσταση. Άντιθέτως, είχε άναπτύξει έναν σχετικά ύψηλό τεχνολογικό πολιτισμό (μεγάλες πόλεις, χρήση του οικουοσυστήματος για θέρμανση και φωτισμό, έπικοινωνίες), τó επίπεδο του οποίου είχε άνυψωθεί μετά άπό την πρώτη αυτόβουλη και όχι σύμφωνα με τó θείο θέλημα έμφάνιση των Έλοχιμ στη γή και την παρέμβασή τους στην ανθρώπινη ιστορία (40.000 π.Χ.).

Κατά τόν θεσσαλονικέα συγγραφέα, αυτή ή δραματική για την ανθρωπότητα παρέμβαση έγινε στο Άραντίς, δηλαδή σε μία άπό τις μεγαλύτερες πόλεις του έλλαδικού χώρου, που βρισκόταν στην περιοχή τής Θεσσαλονίκης και του Θερμαϊκού Κόλπου, ό οποίος τότε ήταν ξηρά⁷⁰. Ο Λιακόπουλος άνάγει την πρώτη χρήση τής ήλεκτρικής τεχνολογίας στην 32η προχριστιανική χιλιετία, κατά την οποία, σύμφωνα με τόν ίδιο πάντοτε, εγκαινιάστηκε μία ιδιαίτερος μακρά περίοδος ευημερίας και τεχνολογικών θαυμάτων για όλη την ανθρωπότητα (π.χ. ιπτάμενα όχηματα). Τότε, όπως ό ίδιος ύποστηρίζει, τή διακυβέρνηση του κόσμου κατείχαν οί άπόγονοι των Έλοχιμ με τις γυναίκες των ανθρώπων και βασικά των Έλλήνων, δηλαδή οί Όλύμπιοι θεοί ή Έλ. Αυτοί, μαζί με την έλληνική φυλή, με την οποία άναμείχθηκαν και έτσι την κατέστησαν άνώτερη άπό όλες τις άλλες, έγιναν οί ευεργέτες και εκπολιτιστές όλης της ανθρωπότητας. Έπιπλέον, οί Έλ έγιναν οί χορηγοί τής τεχνολογίας τής «ελεύθερης ενέργειας» όπως γράφει σχετικά ό Λιακόπουλος, πρόκειται για την ενέργεια που ύπάρχει σε όλη τή φύση και είναι γνωστή και ως «αίθέρας» ή «συμπαντικό ενεργειακό πλέγμα», ή οποία, άφου προσλαμβανόταν, κατόπιν μετατρέπόταν σε ήλεκτρική, με βάση τόν σχεδιασμό που είχε ύποδειξει στους Όλύμπιους θεούς και τους ανθρώπους ό Σαμαέλ. Τελικά, διοχετευόταν στα δίκτυα των διαφόρων

70. Ο ίδιος, Έλ, σσ. 52-59.

ἐγκαταστάσεων καὶ κατόπιν στίς ἠλεκτρικὲς συσκευὲς καὶ τὶς μηχανές, ἢ ποικιλία καὶ οἱ χρήσεις τῶν ὁποίων (τηλεπικοινωνίες, θαλάσσιες, ἐναέριες καὶ ἐπίγειες συγκοινωνίες, μικροσυσκευὲς ἐργασιακῶν καὶ οἰκιακῶν χώρων, ὀπλικά συστήματα κ.λπ.) δὲν διέφεραν ἰδιαίτερα ἀπὸ τὶς σημερινές, παρ' ὅτι ἦταν πολὺ πιὸ ἐξελιγμένες καὶ ἡ χρῆση τους πιὸ εὐκόλη καὶ ἀνέξοδη⁷¹.

Ἐν τούτοις, σύμφωνα μὲ τὸν συγγραφέα, παρὰ τὴν τεχνολογικὴ ὑπερανάπτυξη καὶ τὴν φαινομενικὴ παγκόσμια εὐημερία, οἱ ἐπιπτώσεις τῆς ἠλεκτρικῆς τεχνολογίας ἐκείνης τῆς μακρινῆς ἐποχῆς στοὺς ἀνθρώπους ἦταν δραματικὰ φθοροποιές: «Ἄν δὲν εἶχε συμβεῖ αὐτό [ἐνν. τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ μετὰ ἀπὸ μία προσωρινὴ διακοπὴ του], μετὰ ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς γενιές, οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ μὲ τὰ βιολογικά τους σώματα, θὰ ζοῦσαν γιὰ τρομακτικὰ μεγάλα διαστήματα. Ἄγνωστο πόσο. Γύρισαν ὅμως μέσα στὰ ἠλεκτρικά τους κλουβιά, ζωσμένοι ἀπὸ παντοῦ μὲ ἠλεκτροφόρα καλώδια, ζώντας ἔτσι μέσα σὲ μαγνητικὰ πεδία, καταστρέφοντας κάθε, μὰ κάθε μέρα, τὴ σωματικὴ καὶ τὴν ψυχικὴ τους υἰεία, δοῦλοι τοῦ Σαμαὲλ ψυχῇ τε καὶ σώματι»⁷².

Τελικὰ, κατὰ τὸν δημοφιλεῖ τηλεπαρουσιαστή, ἡ ἠλεκτρικὴ τεχνολογία διατηρήθηκε γιὰ 9.000 χρόνια, μέχρι τὴν καταστροφὴ τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸ φαινόμενο ποὺ ἔγινε γνωστὸ στίς ἑλληνικὲς παραδόσεις ὡς κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνα, τὸ ὁποῖο ὀφειλόταν στὸν ἔλεγχο τῶν καιρικῶν φαινομένων ἀπὸ τοὺς Ὀλύμπιους θεοὺς καὶ κυρίως ἀπὸ τὸν θεὸ Δία⁷³.

Ἡ ἀκόλουθη δευτέρη φάση τοῦ ἠλεκτρικοῦ πολιτισμοῦ εἶχε μία ἐν μέρει διαφορετικὴ διαδρομὴ, τόσο μέχρι αὐτὸς νὰ ἀναδυθεῖ (μεταφορικά), ὅσο καὶ νὰ ἐπανακαταδυθεῖ (κυριολεκτικά). Κατὰ τὸν συγγραφέα, μετὰ ἀπὸ τὸν παγκόσμιο κατακλυσμὸ ἡ ἀνθρωπότητα παρέμεινε σὲ πρωτόγονη κατάσταση γιὰ πέντε χιλιετίες, μὲ ἀποτέλεσμα τελικὰ νὰ φθάσει σὲ ἔσχατο σημεῖο ἐξαθλίωσης, ἐξ αἰτίας τῆς καταπίεσης καὶ τῶν διώξεων ὅχι μόνο καὶ κυρίως τῶν Νεφελίμ, τῶν ὑπερφυσικῶν δηλαδὴ δυνάμεων καὶ τερατωδῶν στὴν ὄψη καὶ στὰ ἦθη ἀπογόνων τῶν Ἐλοχίμ

71. Στὸ ἴδιο, σσ. 65, 85-88, 104-115, 117. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 140, 184-187.

72. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 186-187.

73. Ὁ ἴδιος, *Ἐλ*, σσ. 122-128, 134-139.

καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τῶν Ἑλ⁷⁴. Γι' αὐτό, σύμφωνα μὲ τὸν ἴδιο, τὸ 18.000 π.Χ. ἀπεστάλησαν ἀπὸ τὸν Θεὸ ὀρισμένοι Ἑλοχίμ, ὥστε νὰ ἀπαλλάξουν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τοὺς δυνάστες τῆς καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσουν στὸν δρόμο τῆς κατὰ Θεὸν ζωῆς καὶ τῆς ὀρθῆς θεογνωσίας. Μάλιστα, οἱ Ἑλοχίμ ὄχι μόνον ἀπήλλαξαν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τοὺς ὑπεράνθρωπους διῶκτες τῆς, ἀλλὰ κατήργησαν καὶ τὴν ἐξουσία τοῦ Διαβόλου στὴν ὕλη⁷⁵. Ἐπιπλέον, χορήγησαν μία κυριολεκτικὰ θεϊκὴ τεχνολογία δίχως ἠλεκτρισμό, ἢ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσε ἀνεξάντλητες καὶ ἐλεύθερες στὴ χρήση τους ἀπὸ τὸν καθένα ἐνεργειακὲς πηγές· ἦταν ἀπλῆ ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴ καὶ τὴ λειτουργία τῆς, καθὼς καὶ ἀπόλυτα οἰκολογικὴ ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασή τῆς στὸ περιβάλλον καὶ συνεπῶς στοὺς ἀνθρώπους⁷⁶.

Ὁ Λιακόπουλος ὑποστηρίζει ὅτι ἡ δευτέρη φάση τῆς ἠλεκτρικῆς τεχνολογίας ἐγκαινιάζεται μὲ τὴ μερικῶς ἐπιτυχεῖ προσπάθεια ἐπαναπροώθησής τῆς ἀπὸ τὸν Διάβολο, μετὰ ἀπὸ τὴ φυγὴ τῶν Ἑλοχίμ (15.000 π.Χ.). Αὐτὸ συνιστοῦσε τὸ πρῶτο στάδιο τοῦ σχεδίου του γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ υἱοῦ του (τοῦ Ἀντιχρίστου) καὶ τὴν ἀποδοχὴ του ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα ὡς παγκόσμιου πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ ἡγέτη τῆς. Κατὰ τὸν Λιακόπουλο, ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν εὐόδωση αὐτοῦ τοῦ σχεδίου ἦταν ἡ ἐπίτευξη τῆς παγκόσμιας κυριαρχίας (μέσω) τῆς «Κρόνιας» ἀνθρώπινης φυλῆς, ποὺ ἔγινε ἡ πρώτη ποὺ υἰοθέτησε τὴν ἠλεκτρικὴ τεχνολογία. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ σχεδὸν γιὰ τὸ ἕμισυ τοῦ παγκοσμίου πληθυσμοῦ, ποὺ ἀποτελοῦσε τοὺς –σωματικούς ἢ/καὶ πολιτισμικούς– ἀπογόνους τῶν Νεφελίμ (οἱ φυλὲς τῶν Ἑβρῶ καὶ τῶν Ρᾶν) καὶ εἶχε ὡς κέντρο του τὴ νῆσο-ἥπειρο Ἀτλαντίδα, στὸ κέντρο τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ⁷⁷. Συνεπῶς, κατὰ τὸν συγγραφέα, ἡ ἠλεκτρικὴ τεχνολογία δὲν ἀποτελοῦσε πλέον ἓνα ἀναγκαῖο κακὸ ἢ τὸν τεχνολογικὸ κανόνα, ὅπως κατὰ τὴν πρώτη ἐμφάνισή τῆς στὴ γῆ, ἀλλὰ τὴν ἐκτροπὴ ἀπὸ τὸν τελευταῖο, καθὼς καὶ μία συνειδητὴ ἐπιλογὴ, ποὺ ἀντικαθιστᾷ τὴν τεχνολογικὴ κληρονομιά τῶν ἀγγελικῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Θεοῦ,

74. Στὸ ἴδιο, σσ. 55 κ.έ., 122-128, 134-139.

75. Στὸ ἴδιο, σσ. 156-61, 167-172.

76. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 137-138, 140, 185.

77. Στὸ ἴδιο, σσ. 136-140. Ὁ ἴδιος, Ἑλ, σσ. 101-103, 149, 178-183. Ὁ ἴδιος, *Νεφελίμ*, σσ. 15-18, 198.

με άπώτερο σκοπό την αντικατάσταση και του Ίδιου, τουλάχιστον στη συνείδηση των ανθρώπων. Τελικά, αυτή ή τεχνολογία κατέστη το μέσο για να όριοθετηθεί, όπως θα δοῦμε άμέσως παρακάτω, ή κρίνια πολιτισμική παράδοση και να τεθεί σε πλήρη αντίθεση με τον έλληνισμό.

Αρχικά, σύμφωνα με τον δημοφιλή παρουσιαστή, ή ηλεκτρική τεχνολογία είχε προωθηθεί στους Κρόνιους έχοντας διαφορετική χρησιμότητα, τόσο από αυτή που είχε κατά το άπώτατο παρελθόν όσο και από αυτή που επρόκειτο να έχει στο άπώτατο (σημερινό) μέλλον. Δηλαδή, αυτή άφορούσε όχι την παραγωγή ενέργειας αλλά τὰ μέσα επικοινωνίας και χειρισμού μηχανών και είχε προωθηθεί ως ένα μέσο έξουδετέρωσης τής τεχνολογίας των Έλλήνων, στη σφαίρα έπιρροής των όποιων βρισκόταν ή υπόλοιπη ύφήλιος⁷⁸. Ο Λιακόπουλος τοποθετεί το τεχνολογικό επίπεδο εκείνης τής έποχής στο ίδιο σημείο με εκείνο που αυτό βρισκόταν πριν από τον παγκόσμιο κατακλυσμό (π.χ. διαστρικές άποικίες). Όμως, ή εξάπλωση των ηλεκτρικών εφαρμογών στο ήμισυ του πλανήτη επέφερε την εκεί ραγδαία πτώση του βιοτικού επιπέδου και τή δημιουργία άστικων συγκροτημάτων, που ό συγγραφέας παρομοιάζει με σύγχρονες γκετοποιημένες πόλεις⁷⁹. Επιπλέον, οι ηλεκτρικές εφαρμογές άπεδείχθησαν άνεπαρκείς ως προς την επίτευξη των υπόλοιπων σκοπών τους: κατά τον συγγραφέα, οι Έλληνες, σε αντίθεση με τους Άτλαντες, δέν έγκατέλειψαν τή θεική τεχνολογία των Έλοχίμ, ή όποία χαρακτηρίζεται ως παρόμοια με αυτή των ήμιθεικών γεννητόρων τους, των Έλ. Κατά τον Λιακόπουλο, αυτή ή έπιλογή τους προήλθε από τή συνολική στάση ζωής τους, ή όποια διεπόταν από αυτά που, κατά τον ίδιο, συνιστούν τὰ έλληνικά, «άπολλώνια» και γενικά άνθρωπιστικά ιδεώδη, τὰ όποια βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση με τον ύλιστικό, άτλάντιο, δαιμονικό συνεπώς τρόπο ζωής.

Αυτή ή θεμελιώδης αντίθεση μεταξύ των δύο κοσμοθεωριών όδήγησε τελικά τους φορείς τους στον πρώτο παγκόσμιας έκτασης πόλεμο (10.000 π.Χ.), στον όποιο οι Κρόνιοι και ή τεχνολογία τους

78. Ο ίδιος, *Το τελευταίο ηλεκτρόνιο...*, σσ. 136-137. Κατά τον Λιακόπουλο, ή έλληνική σφαίρα έπιρροής έκτεινόταν «... από τήν Άπω Άνατολή ... μέχρι τήν Ίσπανία και τή μισή βόρεια Άφρική», ενώ ή άμερικάνικη ήπειρος ήταν μία «διαφιλονικούμενη» περιοχή ανάμεσα σε Έλληνες και Κρόνιους, στό: *Νεφελίμ*, σ. 18.

79. Στο ίδιο, σ. 138. Ο ίδιος, *Νεφελίμ*, σσ. 16-18.

συνετρίβησαν⁸⁰. Ὁ Λιακόπουλος ὀλοκληρώνει τὴν ἐξιστόρηση τοῦ δεύτερου «κύκλου ζωῆς» τῆς ἠλεκτρικῆς τεχνολογίας μὲ μία νέα ὀλοκληρωτικὴ καταστροφή τοῦ πολιτισμοῦ, περίπου 500 χρόνια μετὰ. Κατὰ τὸν συγγραφέα, στὴ δεύτερη σύρραξη ποὺ ἀκολούθησε μεταξὺ Ἑλλήνων-Ἀτλάντων, οἱ δεύτεροι προτίμησαν, προκειμένου νὰ καταστρέψουν τοὺς ἐχθροὺς τους, νὰ ἀφανίσουν τὸν παγκόσμιον πολιτισμό, μέσῳ τῆς χρήσεως ὄπλων μαζικῆς καταστροφῆς καὶ ἐλέγχου τῶν καιρικῶν φαινομένων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταβυθισθοῦν ἀκόμη καὶ τὰ κέντρα ἐξουσίας τῶν δύο ἀντιπάλων, δηλαδὴ τὸ Ἄραντις καὶ τὸ Αἰγαῖο, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀτλαντίδα⁸¹.

«Τὰ κλουβιά τοῦ ὀλέθρου»: Ὁ ἠλεκτρισμὸς στὴ σύγχρονη ἱστορία καὶ ἡ ἐπίδραση τῆς τεχνολογίας του στὸν σημερινὸ ἄνθρωπο

Κατὰ τὸν συγγραφέα, αὐτὴ ἡ δεύτερη παγκόσμια καταστροφή οὐσιαστικὰ ἀποτέλεσε τὴν ἀφετηρία γιὰ τὴν προσπάθεια ἐπανακαθιέρωσης τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὡς κινητήριας δύναμης σύνολου τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ. Γεωγραφικὰ, αὐτὴ ἡ τρίτη προσπάθεια ἔχει τὴν ἀφετηρία καὶ τὴ συνέχειά της ἔως τώρα σὲ μία ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες χρόνιες πολιτείες ποὺ διασώθηκαν ἀπὸ τὴν παγκόσμια καταστροφή, τὴ γιγαντιαία καὶ ὑπόγεια Μάχ Τανὲ στὴ Β. Κίνα. Ἐκεῖ, ὅπως θεωρεῖ ὁ Λιακόπουλος, ἄρχισε ἀπὸ τὸν Διάβολο, μέσῳ τῆς τότε συσταθείσας Λευκῆς Ἀδελφότητος, νὰ προετοιμάζεται ἡ πρωτόγονη πλέον ἀνθρωπότητα ὥστε νὰ δεχθεῖ τὴν ἠλεκτρικὴ τεχνολογία του καὶ μέσῳ αὐτῆς τελικὰ τὸν Ἀντίχριστο⁸².

Γιὰ τὸν Λιακόπουλο, ὀρισμένα ἴχνη τῆς ἠλεκτρικῆς τεχνολογίας φαίνεται ὅτι διατηροῦνταν ἀκόμη στὴν ἀρχαιότητα ἀνὰ τὸν κόσμον, ἔστω ὡς ἀποκλειστικὸ καὶ μυστικὸ κτῆμα τῶν ἱερατείων καὶ τῆς πολιτικῆς

80. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 136-140, 180, 183-184. Ὁ ἴδιος, *Ἐλοχίμ*, σσ. 119-123, 179-182. Ὁ ἴδιος, *Νεφελίμ*, σσ. 19-21.

81. Ὁ ἴδιος, *Ἐλοχίμ*, σσ. 123, 181. Ὁ ἴδιος, *Νεφελίμ*, σσ. 21-22, 24-25.

82. Στὸ ἴδιο, σσ. 35-37, 67-68, 115-116, 136, 195. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 19-20, 25-26, 28, 35, 39, 58. Ὁ Λιακόπουλος περιγράφει τὴ Λευκὴ Ἀδελφότητα ὡς μία δωδεκαμελὴ ομάδα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ δαίμονες, Κρόνιους καὶ Νεφελίμ, ἡ ὁποία ἔχει ὡς γενικὸ σκοπὸ τὴν ἐκπόνηση σχεδίων γιὰ τὴ χειραγώγηση τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ ἴδιος, *Νεφελίμ*, σσ. 35-36.

έξουσίας (π.χ. Κιβωτός της Διαθήκης)⁸³. Παρ' όλα αυτά, η περίοδος προετοιμασίας της ανθρωπότητας για την ανακάλυψη του ηλεκτρισμού και των εφαρμογών του ουσιαστικά διήρκεσε ένδεκα χιλιετίες. Έτσι, από τον 16ο αί. μ.Χ. και έξης και ακολουθώντας, όπως ο συγγραφέας υποστηρίζει, τα προϊστορικά πρότυπα προώθησης της τεχνολογίας – δηλαδή, πρώτα τις εφαρμογές των ηλεκτρικών μηχανών και έπειτα τα δίκτυα ηλεκτροδότησης– η ηλεκτρική γνώση άρχισε να επαναπαράγεται στους ανθρώπους μέσω επιστημόνων και εφευρετών των Κρόνιων έθνων (Γερμανών, Άγγλων, Γάλλων, Ιταλών κ.λπ.). Στη γνωστή σε έμας ιστορία των έπιστημών, αυτό φαίνεται ότι συνέβαινε συχνά μέσω τυχαίων ανακαλύψεων, πίσω όμως από την τυχειότητα τους βρισκόταν πάντοτε και έμμεσα η Λευκή Άδελφότητα και άμεσότερα οί έπίγειες προμετωπίδες της, δηλαδή οί τεκτονικές στοές και οί Πεφωτισμένοι (*Illuminati*). Αυτή η προπαρασκευαστική περίοδος διήρκεσε τρεις αιώνες⁸⁴.

Κατά τον Λιακόπουλο, τó κομβικό χρονικό σημείο με βάση τó όποιο γίνεται τó πέρασμα από την περίοδο της προπαρασκευής στην περίοδο της εφαρμογής της ηλεκτρικής τεχνολογίας είναι τά τέλη του 19ου αιώνα. Τότε δηλαδή η παράδοση και η διάδοση της ηλεκτρικής τεχνολογίας και των εφαρμογών της άρχισαν πλέον να γίνονται μαζικές (ηλεκτρικό τραίνο, τηλεγράφος κ.ά.), με χρονικό σημείο αναφοράς τó έτος 1895 και γεωγραφικό τή Βασιλεία της Έλβετίας. Έκει πραγματοποιήθηκε τó παγκόσμιο συνέδριο της Λευκής Άδελφότητας, τó όποιο έθεσε ως άμεσο σκοπό του να καταστεί ó ηλεκτρισμός ó άξονας όργάνωσης όλου του ανθρώπινου πολιτισμού, καθώς και της ψυχικής φθοράς και της χειραγώγησης των ανθρώπων⁸⁵.

Οί λόγοι για τούς όποιους η σημερινή ηλεκτρική τεχνολογία χαρακτηρίζεται από τον Λιακόπουλο ως «τεχνολογία του κακού» είναι

83. Ό ίδιος, *Τό τελευταίο ηλεκτρόνιο...*, σσ. 37-39, 53, 61.

84. Στο ίδιο, σσ. 43-76. Κατά παρόμοιο τρόπο, οί Έβραίοι κατέστησαν οί βασικοί φορείς της έρευνας για την ανακάλυψη και τή χρήση της ατομικής ενέργειας (Ό ίδιος, *Η τεχνολογία του κακού*, σσ. 23, 33 κ.έ.).

85. Στο ίδιο, σσ. 72-8. Ό ίδιος, *Νεφελίμ*, σσ. 200-204, 225. Ό συγγραφέας (στό: *Τό τελευταίο ηλεκτρόνιο...*, σσ. 57-58, 66-67) έπισημαίνει και άλλα σημαντικά χρονικά σημεία που έγκαινιάζουν νέες χρονικές (ύπο)περιόδους, οί όποιες είναι καιρίες ως πρós τήν εξέλιξη της ηλεκτρικής τεχνολογίας, όπως της περιόδου του «φακελλώματος» (1946 κ.έ.), δηλαδή της κατασκευής του πρώτου ύπολογιστή (σ. 74).

πολλοί: ένας πρώτος λόγος είναι ότι οι άνθρωποι, ιδίως οι κάτοικοι των μεγαλουπόλεων –οί οποίες έχουν σχεδιασθεί και ανοικοδομηθεί έτσι ώστε να περαιωθούν εύκολότερα τα σχέδια της Λευκής Άδελφότητας– υπόκεινται καθημερινά και μαζικά σε έναν άνηλεη και προφανώς επιβλαβή βομβαρδισμό από ηλεκτρομαγνητικά κύματα, από μία άπειρότητα έστιών (ήλεκτρικές εγκαταστάσεις και συσκευές, κεραίες, καλώδια, μηχανήματα, έργοστάσια κ.λπ.), έστω και αν αυτές δεν είναι διαρκώς σε λειτουργία. Βεβαίως οι έως τώρα έρευνες δεν έχουν καταλήξει σε όριστικά και άσφαλή συμπεράσματα, αλλά τουτο μπορεί να όφείλεται σε πολλούς λόγους, όπως π.χ. είναι ή παγκόσμια έξάπλωση και επίδραση των ήλεκτρικών πηγών ενέργειας, ή όποια προϋποθέτει μία ανάλογης έκτασης έρευνα, κάτι δηλαδή πρακτικά αδύνατο. Επίσης, ή ανυπαρξία επίσημων πορισμάτων μπορεί να όφείλεται και σε άλλους λόγους, όπως στο ότι ή έξάπλωση του ήλεκτρισμού είναι σχετικά πρόσφατη, ήρα δεν είναι άρκετος ό χρόνος για να συναχθούν άσφαλή συμπεράσματα, ή στο ότι, ενώ έχουν προκύψει τα άποτελέσματα αυτών των έρευνών, αυτά άποσιωπούνται, έπειδή όλα τα ΜΜΕ έλέγχονται από τή Λευκή Άδελφότητα.

Γενικά, οι ήλεκτρικές έστιές φαίνεται να ευθύνονται για τή λεγόμενη «άσθένεια των μεγαλουπόλεων» (πονοκέφαλοι, ζαλάδες, διαταραχές όράσεως, διαρκής κόπωση κ.λπ.), για σοβαρές άσθένειες ευπαθών ομάδων (π.χ. έγκύους, παιδιά) και ιδίως για τήν έξαρση πολλών μορφών καρκίνου⁸⁶. Κατά τον συγγραφέα, αυτή ή άρνητική έπιρροή τους ένδεχομένως να όφείλεται και στην επίδραση του ήλεκτρομαγνητισμού στις «άρνητικές ρίζες», τήν όξειδωτική δράση των όποίων ίσως έντείνει⁸⁷. Υπάρχει βεβαίως και ένα πλήθος συσκευών, τόσο τής συμβατικής όσο και τής έναλλακτικής ιατρικής, που μέσω τής χρήσης του ήλεκτρισμού, όχι μόνο ως πηγής ενέργειας αλλά και ως θεραπευτικού μέσου, δρούν ευεργετικά για τήν ίαση πολλών ανθρώπινων παθήσεων (π.χ. όστικων, καρδιακών, νευρικών). Έν τούτοις, κατά τον Λιακόπουλο, ή όποια θετική άποτίμηση τής λειτουργίας τους δεν μπορεί να ίσοσταθμίσει τήν πολύπλευρη και ύπερπολλαπλάσια άρνητική επίδραση των έφαρμογών

86. Στο ίδιο, σσ. 91 κ.έ. Τήν «τιμητική» θέση στην κριτική του συγγραφέα έχουν οι φοϋρνοι μικροκυμάτων (σσ. 105-124) και τα κινητά τηλέφωνα (σσ. 124-134).

87. Στο ίδιο, σ. 104.

του ηλεκτρισμού στον ανθρώπινο οργανισμό· συνεπώς, δεν αποτελούν κάτι άλλο, παρά μόνον ένα ακόμη πρόσχημα για τη διατήρηση της χρήσης του⁸⁸.

Όμως, πέρα από την άμεση επίδραση στον ανθρώπινο οργανισμό, οι ηλεκτρικές εφαρμογές είναι υπαίτιες για μία πραγματικά πολύμορφη φθορά του ανθρώπου εν συνόλω. Αυτή συνίσταται αφ' ενός μὲν στὸ ἄγχος καὶ τὴν ψυχικὴ κόπωση, δηλαδή τὴν ψυχικὴ φθορὰ ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν προσπάθεια γιὰ τὴ βασικὰ πλασματικὴ βελτίωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου μας μέσω τῆς ἀπόκτησης, τῆς χρήσεως ἢ τῆς βελτιώσεως τῶν δυνατοτήτων αὐτῶν τῶν ἐφαρμογῶν· ἀφ' ἑτέρου δὲ πρόκειται γιὰ τὴν ἠθικὴν κατάπτωση ποὺ ἐπέρχεται ἀπὸ αὐτὸ τὸν ὑλιστικὸ, καταναλωτικὸ καὶ ἐγκεντρικὸ –ἄρα ἀπομονωτικὸ ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας– τρόπο σκέψεως καὶ ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν προβολὴ καί/ἢ ὑποβολή, μέσω αὐτῶν τῶν ἠλεκτρικῶν ἐφαρμογῶν (εἰδικὰ μέσω τῆς τηλεόρασης) καὶ γενικὰ μέσω τῆς τεχνολογίας, τοῦ ἐλέγχου τῶν μαζῶν (π.χ. ὑποσυνείδητα μηνύματα)⁸⁹.

Ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Λιακόπουλος, ἡ βαθύτερη καὶ οὐσιαστικώτερη ἀπὸ τὴν ἐμφανῆ χρησιμότητα τῆς σύγχρονης τεχνολογίας, δηλαδή ὁ πολλαπλὸς σκοπὸς τῶν χειραγωγῶν της, εἶναι: «α) Νὰ μᾶς κάνει μαλθακοὺς, ἄμαθους στὸν κόπο καὶ τὴ χειρωνακτικὴ ἐργασία καὶ ἐξαρτώμενους στὴν ἴδια μας τὴν καθημερινότητα ἀπὸ τίς “διευκολύνσεις” ποὺ ἡ τεχνολογία τοῦ Σαμαέλ δίνει μὲ τὴν παροχὴ ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας καὶ τίς ἑκατοντάδες μικροσυσσκευές, ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα συγκοινωνιῶν γιὰ τίς ταχύτατες μετακινήσεις μας σὲ ὅλο τὸν πλανήτη. β) Νὰ περνᾷ ὑποσυνείδητα μηνύματα μέσα ἀπὸ τὰ τεχνητὰ ἠλεκτρομαγνητικὰ πεδία μέσα στὰ ὁποῖα ἀναγκαστικὰ ζοῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ φθείρει διαρκῶς τὴ βιολογικὴ μας ὑγεία, μετατρέποντας ταυτόχρονα τὸν πλανήτη σὲ περιβάλλον φιλικὸ πρὸς τοὺς Νεφελίμ καὶ ἐχθρικὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. γ) Νὰ ἐπιβάλλει τὴν κατάλληλη στιγμή μέθοδο ἐλέγχου (μικροσίπ) σὲ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς, ποὺ

88. *Στὸ ἴδιο*, σσ. 79-90.

89. *Στὸ ἴδιο*, σσ. 100-102, 133-135, 155, 185, 212 κ.έ. Ὁ ἴδιος, *Η τεχνολογία του κακού*, σ. 259 κ.έ. Ὁ ἴδιος, *Νεφελίμ*, σ. 10.

κάνεις να μη μπορεί να την άρνηθεί, αφού η άρνηση θα ισοδυναμούσε με άπώλεια ολόκληρης της κατά κόσμον ύπαρξής μας»⁹⁰.

«Ο καιρός γάρ έγγυς»: τὸ τέλος τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἡ νέα ἀνηλεκτρικὴ οἰκουμενικὴ ἐποχὴ τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας

Κατὰ τὸν συγγραφέα, προκειμένου νὰ «ζήσουν ὅλοι λογικά, εἰρηνικά καὶ ὑγιεῖς» πρέπει «νὰ χαθεῖ ἡ τεχνολογία τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ποὺ μόνο δεινὰ ἔφερε στὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ σταματήσει ἡ δράση τῶν “ἀρνητικῶν ριζῶν” στὸ ἀνθρώπινο σῶμα»⁹¹.

Ὁ Λιακόπουλος τοποθετεῖ τὸ χρονικὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο αὐτὰ θὰ συμβοῦν στὸ «έγγυς» μέλλον⁹². Ἡ αἰτία αὐτοῦ του κοσμοϊστορικοῦ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα γεγονότος θὰ εἶναι μία παροδικὴ διαταραχὴ, καὶ πιὸ συγκεκριμένα μία αὐξήση τῆς ἔντασης τῆς ἠλιακῆς δραστηριότητας (θερμικὴ, μαγνητικὴ), ποὺ θὰ ἀχρηστεύσει τὴν ἠλεκτρικὴ τεχνολογία ἀνὰ τὴν ὑψήλιο καὶ θὰ μεταφέρει τεχνολογικά τὴν ἀνθρωπότητα «στὴ λίθινη ἐποχὴ»⁹³. Ὅμως, αὐτὸ τὸ θεωρούμενο ὡς φυσικὸ φαινόμενο στὴν πραγματικότητα δὲν θὰ ὀφείλεται σὲ φυσικὰ αἷτια ἀντίθετα, θὰ ὀφείλεται στὴν ἐπέμβαση ὑπερανθρώπων, θεϊκῶν δυνάμεων ποῦ, γι’ αὐτὸν τὸν σκοπὸ, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς νέας χιλιετίας ἔχουν μετατρέψει τὸν Ἥλιο σὲ μία γιγαντιαία καὶ ἐλεγχόμενη ἀπὸ αὐτὲς μεταλλικὴ ἠλεκτρικὴ μηχανή⁹⁴.

Ταυτόχρονα μὲ τὴν καταστροφὴ τῆς ἠλεκτρικῆς τεχνολογίας, θὰ ἐπέμβει ἐμφανῶς στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία ὁ «Πολέμαρχος τοῦ Θεοῦ», ἓνα ἐλοχιμικὸ «ὑπερσύνθετο ὄν»⁹⁵ ποὺ θὰ καταλύσει ὄχι ἀπλῶς τὴν ἐξουσία τῆς Λευκῆς Ἀδελφότητας καὶ τῶν Νεφελίμ στὴ γῆ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τοῦ ἴδιου του Σαμαέλ, τόσο στὸ πεδίο τῆς ὕλης (ἐξαγωγὴ

90. Ὁ ἴδιος, *Ἡ τεχνολογία τοῦ κακοῦ*, σσ. 13-14 (βλ. καὶ σ. 309 καὶ ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σσ. 76, 96, 140).

91. Ὁ ἴδιος, *Τὸ τελευταῖο ἠλεκτρόνιο...*, σ. 195.

92. Στὸ ἴδιο, σσ. 203, 211, 228.

93. Στὸ ἴδιο, σσ. 196-203 (ἡ φράση ἀπὸ σ. 201).

94. Στὸ ἴδιο, σσ. 196-198, 202.

95. Στὸ ἴδιο, σ. 192. Ὁ ἴδιος, *Νεφελίμ*, σσ. 206-211, 214.

του τελευταίου ηλεκτρονίου), όσο και σε αυτό του πνεύματος (έξαπάτηση)⁹⁶. Επιπλέον, θα επαναχορηγήσει στους ανθρώπους μία θεϊκή τεχνολογία, που θα διευκολύνει την ανθρώπινη ζωή, δίχως να την επηρεάζει αρνητικά⁹⁷.

Έτσι, θα εγκαινιασθεί μία μακραίωνη, συμβολικά «χιλιετής» περίοδος ευημερίας για όλη την ανθρωπότητα, κατά τη διάρκεια της οποίας θα λάμψουν ξανά –αυτή τη φορά παγκόσμια– ή Όρθοδοξία και ο έλληνισμός, μέχρι την τελική άναμέτρηση (Αρμαγεδών) των στρατιών του Αντιχρίστου με τα στρατεύματα των πιστών του Θεού και την Τελική Κρίση της ανθρωπότητας, κατά την επιστροφή του Χριστού στη γη⁹⁸.

Συμπεράσματα

Στην παρούσα μελέτη αρχικά έντοπίσαμε τα κυριώτερα νεοθρησκευτικά γνωρίσματα σε κάποιες από τις κεντρικές θεωρίες του γνωστού συγγραφέα και τηλεπαρουσιαστή Δ. Λιακόπουλου. Κατόπιν, παρουσιάσαμε τη θεωρία του για τον ηλεκτρισμό, με βάση τη χρονολόγηση της ιστορίας του κόσμου από τον ίδιο, δηλαδή από τη δημιουργία του ηλεκτρικού φαινομένου στο μεταπτωτικό σύμπαν μέχρι την κατάργησή του στα έσχατα της ανθρώπινης ιστορίας. Έξετάζοντας αυτή τη θεωρία του, διαπιστώσαμε ότι με διάφορους τρόπους τα γενικά νεοθρησκευτικά γνωρίσματα των θεωριών του απαντούν και στη θεωρία του για τον ηλεκτρισμό. Αυτά είναι τα εξής:

1. Η (τεχνοηλεκτρική) Νεομυθολογία. Ο Λιακόπουλος δημιουργεί νέους μύθους, συνδυάζοντας ορισμένους παραδοσιακούς μύθους μεταξύ τους και προσθέτοντας σε αυτούς νέα στοιχεία. Δύο τέτοια στοιχεία είναι το φαινόμενο του ηλεκτρισμού, ή δημιουργία του οποίου αποδίδεται στον Διάβολο, και η ηλεκτρική τεχνολογία, που κομίζεται αρχικά από τους Ολύμπιους θεούς και κατόπιν από τους Κρόνιους, με τελικό σκοπό την ανάδειξη του Αντιχρίστου ως του ήγέτη της ανθρωπότητας.

96. Ο ίδιος, *Το τελευταίο ηλεκτρόνιο...*, σσ. 192-195, 201-203.

97. Στο ίδιο, σ. 201.

98. Στο ίδιο, σσ. 194-195, 203, 208. Ο ίδιος, *Νεφελίμ*, σ. 214.

2. Ἡ «ἐπιστημονικοποίηση», καθὼς καὶ πρὸ συγκεκριμένα ὁ «ἐξηλεκτρισμός» τῆς θρησκείας καὶ ἀντίστροφα, ἢ «ἱεροποίηση» τῆς τεχνολογικῆς ἐπιστήμης. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ διάφορους τρόπους, ὅπως μὲ τὴν ἐρμηνεία τῶν συνεπειῶν τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος μὲ ὄρους τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, μὲ τὴν ἀπόδοση τῶν ὑπερφυσικῶν δυνάμεων τῶν θεῶν σὲ τεχνολογικά μέσα καὶ μὲ τὴν ἀπόδοση τῶν τεχνολογικῶν συλλήψεων στὸν χῶρο τοῦ ὑπερφυσικοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μεταδίδονται μὲ διάφορους τρόπους στὴν ἀνθρωπότητα. Προφανῶς, στὴν περίπτωση τοῦ συγγραφέα ἢ νεομυθολογία καὶ ἢ «ἐπιστημονικοποίηση» ταυτίζονται.

3. Ἡ διπλῆ ὄψη τῆς χρησιμότητας τῆς ἠλεκτρικῆς τεχνολογίας. Ὁ συγγραφέας τὴ διακρίνει ἀφ' ἑνὸς μὲν σὲ ἐπιφανειακὴ, ἐξωτερικὴ, δηλαδὴ σὲ αὐτὴν ποὺ εἶναι ἢ γενικὰ γνωστὴ καὶ παραδεκτὴ ἀπὸ ὄλους, ἀφ' ἑτέρου δὲ σὲ βαθύτερη καὶ πολὺ σημαντικώτερη, ἢ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴ ἢ ἀληθινὴ πλευρὰ τῆς καὶ συνιστᾷ τὸν χῶρο τοῦ τεχνολογικοῦ τοῦ μύθου. Ὅμως, γιὰ τὸν Λιακόπουλο, ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ μῦθος ἐπέχει τὴ θέση τῆς ἀλήθειας, ἐφ' ὅσον ἀποκαλύπτει τὴν πραγματικὴ οὐσία τῶν τεχνολογικῶν πραγμάτων, δηλαδὴ τὴν ἀληθινὴ προέλευση καὶ χρησιμότητά τους. Συνεπῶς, ἢ «ἠθικὴ» ποιότητά τους δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἂν προάγουν ἢ ὄχι τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ (π.χ. ἱατρικὲς συσκευές, ὅπλα), ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θεϊκὴ ἢ δαιμονικὴ προέλευσή τους, ποὺ καθορίζει τὴν πραγματικὴ ἀξία καὶ χρησιμότητά τους.

4. Ἡ ἀπόρριψη τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνολογικῆς παράδοσης ὡς ἐπικίνδυνης. Στὴν προκειμένη περίπτωση, ἀκόμη καὶ οἱ καθημερινὲς ἐφαρμογὲς τῆς τελευταίας (οἰκιακὲς συσκευές, ἱατρικὰ μηχανήματα κ.λπ.) παρουσιάζονται ὡς ποικιλότροπα καταστροφικὲς γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

5. Ἡ σύνδεση τῆς ἠλεκτρικῆς τεχνολογίας μὲ τὴ (μὴ) ἀνάπτυξη τῶν λανθανουσῶν καὶ ἀνεξάντλητων ἀνθρώπινων δυνατοτήτων ποὺ, ἐὰν συνειδητοποιηθοῦν καὶ ἀξιοποιηθοῦν, μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν ἀκόμη καὶ στὴ θέωση. Ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐμποδίζει μὲν τὴν ἐκδήλωση αὐτῶν τῶν δυνατοτήτων, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ ἐπιβεβαιώνει τὴν ὑπαρξή τους.

6. Ἡ (ὅμοια μὲ τὴν προηγούμενη) ἀρνητικὴ σχέση τοῦ ἠλεκτρισμοῦ μὲ τὴν ἀναμενόμενη Νέα Ἐποχὴ. Ἡ ἐξαφάνιση δηλαδὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τῶν τεχνολογικῶν ἐφαρμογῶν του θὰ ὀδηγήσει μαζὶ μὲ ἄλλους

παράγοντες σὲ μία ἀνθρωπιστικὴ καὶ πλανητικῆς κλίμακας Νέα Ἐποχὴ καὶ θὰ εἶναι ἓνα θεμελιώδες γνώρισμά της.

Συνοψίζοντας ἐν εἴδει γενικοῦ συμπεράσματος, μπορούμε νὰ ἐπαναλάβουμε τὴ διαπίστωση ὅτι ἡ θεωρία γιὰ τὸν ἠλεκτρισμὸ καὶ τὴν ἠλεκτρικὴ τεχνολογία τοῦ Λιακόπουλου ἀνήκει στὶς λεγόμενες νεοθρησκευτικὲς θεωρίες, λόγῳ τοῦ ὅτι φέρει τυπικὰ νεοθρησκευτικὰ χαρακτηριστικά. Μεταξὺ αὐτῶν κυριώτερο καὶ συστατικὸ τῆς θεωρίας εἶναι ἡ μετατροπὴ ἐνὸς γνωστοῦ θρησκευτικοῦ ἀφηγήματος, ἐκείνου τῆς πτώσεως, σὲ ἓνα ψευδοεπιστημονικὸ, ποὺ κατὰ τὸν ἴδιο εἶναι τὸ «ἀληθινό». Σύμφωνα μὲ τὸν ἐν λόγω συγγραφέα, στὴ μεταπτωτικὴ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του, ὁ ὁποῖος ἔχει διάρκεια δεκάδων χιλιάδων ἐτῶν καὶ ὑπῆρξε πολλὲς φορὲς τεχνολογικὰ ισάξιος τοῦ σημερινοῦ, ἐνίοτε καὶ ἀνώτερος, ἡ δαιμονικῆς προελεύσεως ἠλεκτρικὴ τεχνολογία ἀποτελοῦσε στὶς περισσότερες τῶν περιπτώσεων ἓνα «ἀναγκαῖο κακό»: ἐπρόκειτο γιὰ κάτι ποὺ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἔφθειρε τὴν ἀνθρωπότητα (πνευματικά, σωματικά, ψυχικά), καθὼς καὶ ἐπιβεβαίωνε τὴ μεταπτωτικὴ φθορὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ταυτιζόταν μὲ τὴ βελτίωση τοῦ ἀνθρώπινου βιοτικοῦ ἐπιπέδου. Ὅμως, αὐτὴ ἡ βελτίωση ἦταν καὶ συνεχίζει νὰ εἶναι φαινομενικὴ, ἐπειδὴ ἡ (ἀφανῆς) ἀρνητικὴ ἐπιρροὴ τῆς ἠλεκτρικῆς τεχνολογίας στὸν ἀνθρώπο, ἡ ὁποία ἀφορᾷ οὐσιαστικὰ μέχρι καὶ τὴ μεταθανάτια σωτηρία του, εἶναι πολὺ σημαντικώτερη ἀπὸ τὴν (ἐμφανῆ) θετικὴ. Γι' αὐτὸ καί, κατὰ τὸν Λιακόπουλο, ὀφείλουμε νὰ ἀπεξαρτητοποιηθοῦμε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο ἀπὸ αὐτήν, υἱοθετώντας τὴν ἐναλλακτικὴ βιοθεωρία του (π.χ. ἐναλλακτικὴ ἰατρικὴ καὶ διατροφή, φυσικὸς τρόπος ζωῆς), τὴν ὁποία θεμελιώνει ἐπάνω σὲ σωτηριολογικὲς βάσεις, καὶ ἡ ὁποία –ὅπως φαίνεται–, ἐνῶ εἶναι ἀκόμη ὑπὸ ἀνάπτυξη καὶ συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ χριθεῖ ἀντικειμενικά, δείχνει ὅτι θέλει νὰ διαμορφώσει καθολικὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ.

SUMMARY

“The technology of evil”: Demosthenes’ D. Liakopoulos’
new religious theory for electricity and the electric technology

By Panagiotis Malachias, *PhD cand.*
National and Kapodistrian University of Athens

Physicist D. Liakopoulos (b. 1956) is the most acquainted representative of a very popular multifarious neomythological current in Greece during the past decades. Generally, this current is arguing the alien and/or divine and in any case supreme origin of the ancient Greeks and their Gods. From a religious study point of view, his theory on electricity is typical neoreligious, because it has many typical new religious characteristics: it is syncretistic, it creates a new myth, it uses science as they see fit and mixes it with his religious narratives, it rejects tradition (scientific, religious, historical) in order to allege his own etc.

According to Liakopoulos, electricity is a devilish creation, due to the Original Sin and is wrecking in many ways humans and nature. Its bearers are the Nefelim, the supernatural children of humans and the Elohim – that is the fallen angelic servants of God. The Nefelim, who were monstrous in appearance and morals Gods and creatures of world mythology, live in hollow earth and rule the world. Their purpose is through the modern way of life (consumerism, electric technology etc.) to prepare humans for the coming of Devil’s son, that is the Antichrist.

But, according to the famous writer and T.V. presenter, in the near future there will be a divine intervention through the solar radiation increase of intensity. Then, the electric technology in the whole world will be destroyed and be replaced by a new, divine one, without the negative and deliberately silenced influences of the first (stress, cancer etc.). These incidents will inaugurate a long period of prosperity for all humanity, a period of a new Humanism, in addition to modern materialistic way of life, where Hellenism and Christian Orthodoxy will become universal spiritual entities, until the Armageddon and the Day of Reckoning.